

1103

PEP ADMETLLA · JORDI AMAGAT

ART CASTELL D'ARO
PLATJA D'ARO
S'AGARÓ

CASTELL DE **BENEDORMIENS**
MASIA **BAS**
PARC DELS **ESTANYS**

PINTURA / ESCULTURA

11103

PEP ADMETLLA · JORDI AMAGAT

CASTELL DE BENEDORMIENS · CASTELL D'ARO

Edita i organitza
Ajuntament de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró
Regidoria de Cultura

Alcalde de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró
Maurici Jiménez Ruiz

Regidor de Cultura
Josep Amat Calvet

Coordinador
Juan José Gallardo

Textos
Miquel del Pozo
Cristina Masanés
Quim Español

Fotografia
Mariona Desoy (autors B/N)
Joan Aureli Martí (retrat Pep Admetlla)
Claudi Valentí
Jordi Mas (obres)

Correccions i traduccions
Idiomatic Language Services S.L.

Concepte gràfic original
Xarnach Estudi

Disseny gràfic i maquetació
aeiou, estudi creatiu

Impressió
Impremta Aubert

Dipòsit legal
GI 865-2023

www.platjadaro.com / ciutada.platjadaro.com

“ Ars longa vita brevis, ocaseo praeceps, experimentum periculosum, iudicium difficile ”

Maurici Jiménez Ruiz

Alcalde

“H-103” és el títol de la doble exposició de Pep Admetlla i Jordi Amagat que es podrà visitar al Castell de Benedormiens de Castell d’Aro, de l’1 de juliol a l’1 d’octubre de 2023. Un títol que forma part d’una tríada d’exposicions que inicien l’any 1995 amb la H-101, continuant el 2010 amb la H-102 i acabant, o no, com ells mateixos ens diuen amb la H-103.

Els artistes ens expliquen que el títol s’inspira en l’habitació 101, de la novel·la “1984”, de George Orwell. Aquesta habitació, ubicada al Ministeri de l’Amor, és on es porta als sospitosos per enfrontar-los a les seves pors més profundes. La víctima només pot evitar la tortura traint els vincles humans que li quedin i admetent la supremacia del partit i de l’estat.

Davant d’aquest punt de partida, ens trobem davant d’uns artistes que no estan disposats a ser sotmesos ni a diluir-se davant de cap govern o ideologia que no respecti la individualitat de l’ésser humà. La seva obra és una bona mostra d’aquest acte creatiu d’insubmissió. Llibertat per crear, per pensar i per ser.

Al cap i a la fi, tal com deia Orwell “No poden endinsar-se a la nostra ànima. Si podem sentir que val la pena seguir sent humans, encara que això no tingui cap resultat positiu, els haurem derrotat”.

Estem molt agraïts a Pep Admetlla i Jordi Amagat per haver escollit les sales del Castell de Benedormiens per mostrar H-103, un projecte conjunt de dos artistes que ens presenten peces que sorgeixen de fonts d’inspiració diferents i alhora complementàries. La fascinació per l’anatomia de Pep Admetlla que dona nom al conjunt d’obra que ens presenta: “Apunts d’anatomia”; i el subconscient que inspira l’obra de Jordi Amagat emmarcada sota el títol “Visita d’obres”.

Sigueu totes i tots benvinguts!

H-103

Pep Admetlla i Jordi Amagat
Juliol de 2023

Aquest títol forma part de la tríada d'exposicions que hem fet al llarg dels anys. Iniciant el 1995 amb la H-101 continuant el 2010 amb la H-102, ara tanquem (o no!) al Castell de Benedormiens un cicle que no ha tingut cap voluntat de continuisme, però dit això, i metafòricament, des de la cambra del terror del Ministeri de l'Amor i veient com ens volen manipular (i ho fan) aquests governs totalitaristes i poca-soltes del "nou ordre" M (llegeixis aquesta consonant com a encapçalament de la paraula que creieu que se li escau més); nosaltres ens neguem a ser uns presoners dòcils i traïdors i continuem malgrat tot amb l'acte insubmís de crear sense patró, llei ni bandera.

Posant-nos cabalistes i després d'haver sumat 1+9+8+4 ens dona 22, ves per on! L'any passat va ser definitivament l'inici d'una nova era de guerres, fam, calors tropicals, tempestes de tot tipus (sanitàries, naturals, econòmiques, demogràfiques, socials, religioses, polítiques...) i demás adjectius abjectes amb els que, pel que sembla, ara ja ens acompanyaran cap aquest viatge de la fi dels finals. Però bé, no ens posem ni dramàtics ni tràgics, tot plegat és qüestió de 4 genets mítics, tra, tra, tra...

Volem evidenciar l'estat de la nova H-103 que ens ha estat donada per aquesta dècada. Cada u des del seu punt de vista amb experiències i reflexions pròpies i algunes de compartides a través de la nostra activitat artística.

Dit i fet, viure des d'una pràctica professional considerada per molts com una activitat no productiva i inútil i continuar amb relativa salut un "*ars longa vita brevis...*" ens permet acabar la frase "*... occasio praeceps, experimentum periculosum, iudicium difficile*" i riure subtilment mentre resistim des de la talaia del nostre propi cap, casa d'un, casa de molts, casa de ningú.

Amb alegria i sense més, aquí trobareu una part d'allò que som i fem.

Un món, dues mirades

Miquel del Pozo
Arquitecte i historiador de l'art

De món, només n'hi ha un, el nostre, però les mirades sobre el món són infinites, n'hi ha tantes com éssers humans habiten -i han habitat- la Terra. Només a través de l'art, ens diu Marcel Proust, podem sortir de nosaltres i saber què veuen els altres d'aquest univers, que és el mateix i no és el mateix que el nostre, els paisatges del qual, si no fos per l'obra d'art, restarien desconeguts per sempre. I aquí estem, davant de dos artistes que ens ofereixen dues mirades sobre el món, la figura i el seu (inevitable) enigma.

En Pep Admetlla i en Jordi Amagat són artistes figuratius: sempre trobarem una figura (reconeixible) en la seva obra, ja sigui humana, animal, vegetal o geomètrica. En Jordi construeix la figura amb línies, formes sinuoses i masses de color; en Pep li treu la pell per mostrar-ne l'interior, tot buscant la morfologia i la geometria oculta, la mecànica de la vida. El perfil precís amb què en Jordi dibuixa i retalla les figures recorden el mite de la filla de Butades -aquell primer retrat dibuixat resseguint l'ombra d'un cos- i evoca també les imatges de la caverna de Plató; situades una al costat de l'altra, les seves obres ens interroguen (i ens miren) mentre amaguen l'enigma d'allò que mostren. La línia d'en Pep és precisa i matemàtica, situada a mig camí entre el plànol d'arquitectura i la làmina de l'anatomista, les seves figures ens obliguen a mirar el cos humà des de la forma i la funció, el sentit i la transcendència.

Hauria d'estar prohibit parlar de dos artistes alhora en un mateix text. No hi ha dues persones iguals i, encara menys, dos artistes (com ells). Tanmateix, mirem on mirem dins d'aquesta exposició, en l'obra de l'un o de l'altre, amb estils i punts de vista diferents, hi trobarem el misteri de l'enigma dins la figura: el dins i el fora, allò que veiem i allò que imaginem, l'atracció dels cossos i la seva pura mecànica, l'impuls sexual (l'irrefrenable motor de vida) i el buit que mai s'omple.

En una fotografia on apareixen tots dos, l'un davant de l'altre, podem llegir la coneguda cita d'Hipòcrates en la seva extensió completa: l'art és llarg, però la vida és breu; l'ocasió, fugaç; l'experiència, insegura; i el judici, difícil. Les cites, però, no serveixen per a res, cal aplicar-les cada dia. Si la inspiració és breu, l'art no serà llarg –deia també Proust– i aquí ens trobem davant dos artistes d'alta (i llarga) volada.

A en Joan San, pel seu mestratge i amistanat,
per l'acompanyament i la motivació. Per
aquests reptes compartits que posen el
coneixement i la representació del cos humà
com a centre d'una recerca intel·lectual única.

PD Res seria així sense una ment pre clara i
organitzada com la d'en Xavi Xifró, que endreça
i sap posar ordre al nostre caos.

APUNTS D'ANATOMIA

PEP ADMETLLA

Obrir i mirar endins. Apunts per a una lliçó d'anatomia

Cristina Masanés
Esriptora i historiadora de l'art

Si ens deixem guiar per la pintura, tot apunta a que els primers anatomistes van ser paleolítics. Després d'arrencar –com si diguéssim desvestir– l'extens teixit epidèrmic d'un gran mamífer, aquesta manta peluda que els hauria de protegir del fred, van obrir de dalt a baix i van mirar a dins. Algú, amb bon ull, va veure que, situant una taca arrodonida de pigment vermell a la caixa toràctica d'un mamut pintat estava indicant el principi de vida d'aquest animal. Tot i que les pintures que ens han arribat no deixen constància de cap anatomia humana, res no ens impedeix suposar que varen fer el mateix amb cossos humans.

A banda de l'exploració i la cardiotomia practicada a l'animal, el que resulta significatiu és la voluntat de representar aquest viatge a la profunditat orgànica. Com si el descobriment de l'anatomia anés lligat a la voluntat de relat. Com si l'emoció continguda en el “mirar endins” en el sentit més físic imposés un relat pintat. Més enllà dels seus dots d'observació, les comunitats prehistòriques ja van deixar fixat el vincle natural entre anatomia i creació.

Un vincle que troba la seva màxima expressió en els dibuixos que omplen els set volums escrits per Vesal el segle XVI. És valenta la història d'aquest metge flamenc que va revocar el cànon fixat per Galè el segle II i que s'havia transmès a Occident durant 1.400 anys. Llàstima que, ja que la llei romana prohibia la dissecció de cadàvers humans, Galè hagués de treballar amb porcs i primats i procedir per analogies. Durant l'edat mitjana, a la formació dels futurs metges, les poques disseccions de cadàvers es feien mentre es llegia Galè i si les observacions no coincidien, prevalia el text. Calia ser un revolucionari per invocar l'esperit observacional i posar-lo per davant del que deia la tradició. Calia que arribés la modernitat perquè, com en tots els àmbits, també l'anatomia es fes empírica. Això és el que va fer Vesal: constatar que allò que deia Galè no encaixava amb el dens entramat de conductes i òrgans, nervis i músculs, ossos i tendons, glàndules i teixits, que treballen amb unitat i precisió extremes donant ordres i executant-les. A més de posar-se a dibuixar –algú havia de

representar amb fidelitat allò que veien els ulls–, Vesal va contactar amb un deixeble de Ticià, Jan van Calcar, perquè l'ajudés a fixar en el paper tota aquella densitat orgànica. El grau de detall i el preciosisme de les làmines que il·lustren el *De humani corporis fabrica* (1543) encara avui esborrona.

Les anatomies de Pep Admetlla enllacen amb aquesta fascinació antiga. L'any 2013 el seu esperit inquiet el va portar cap a la medicina i als textos de Vesal. Des de llavors, dibuixa i captura l'infinit orgànic que s'amaga dins nostre. Són conegudes les seves singulars sessions de dibuix realitzades amb el neurocirurgià i degà de la Facultat de Medicina de la Universitat de Girona, Joan San, i en escenaris tan inquietants com l'Amfiteatre Anatòmic de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya a Barcelona. Allà, i al davant de la taula de dissecció on fa dècades s'hi feien les classes d'observació empírica, el neurocirurgià i l'artista dibuixen interiors de cossos en un improvisat duel de pissarres. La passió disseccionadora de Pep Admetlla és un treball de llarga durada que ja ha mostrat en diferents ocasions però que aquesta vegada, al Castell de Benedormiens de Castell d'Aro, tal com va fer al Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses, incorpora obra recent. En concret, els dibuixos de grans dimensions realitzats l'estiu de 2020 i la llibreta de treball dels mesos de confinament dur, també el 2020, que condensen el virtuosisme i la intensitat d'una, ara ja podem dir-ho, trajectòria d'anatomia artística.

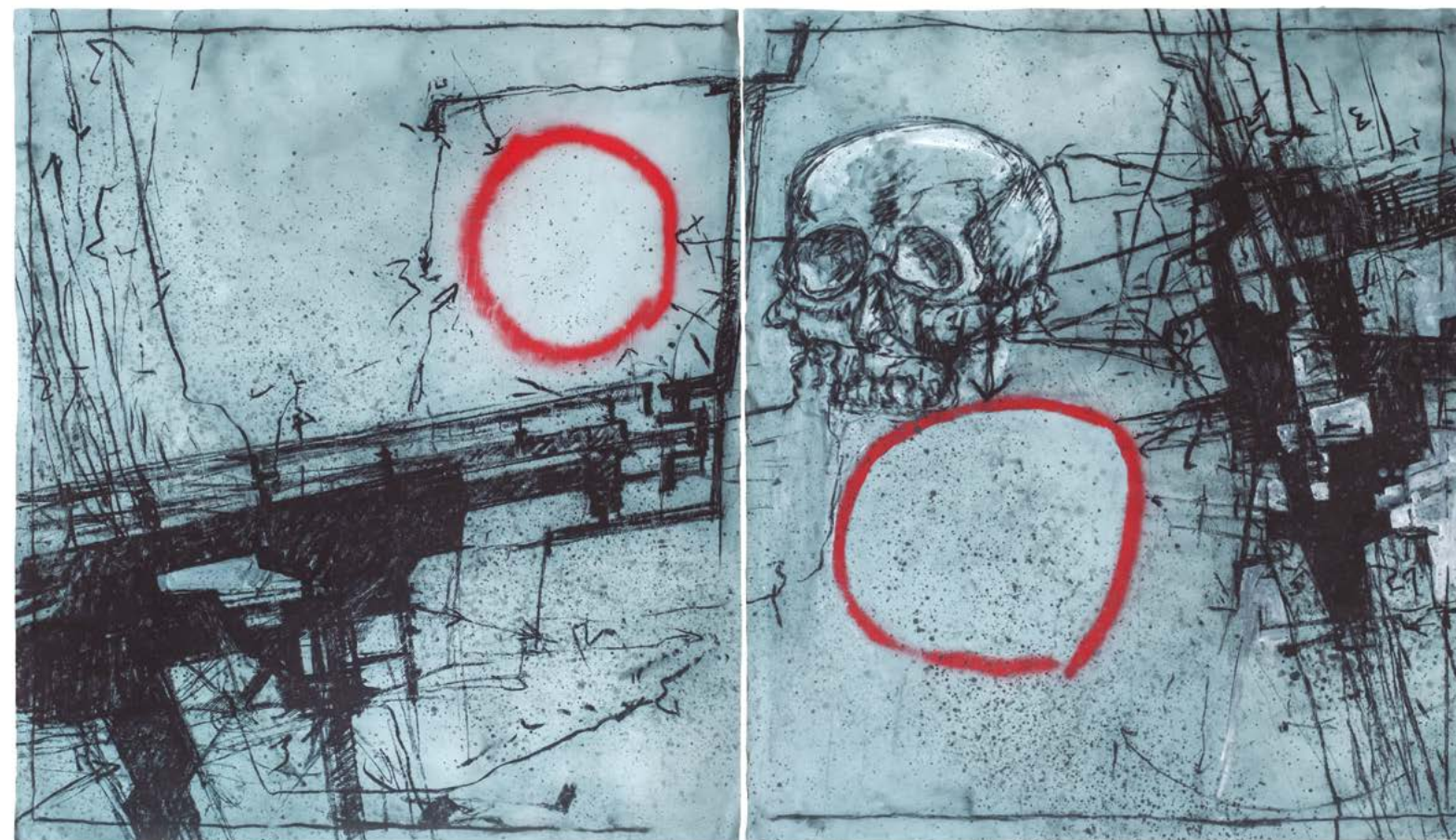
Admetlla dibuixa amb fidelitat orgànica. Opera per talls longitudinals que respecten la topografia, l'estructura i la funcionalitat de l'organisme. Amb una agilitat extrema, pren el carbonet i traça direccions, fluxos i recorreguts, i els coloreix després amb dos pigments bàsics, el blau i el vermell. Hi és tot, en l'univers fisiològic desplegat damunt del paper. Artèries que desplacen nutrients, òrgans que bombegen, glàndules que sintetitzen hormones, d'altres que vomiten residus i sistemes que impulsen la vida. I després venen els noms, que sovint mantenen el llatí d'origen: *scapula*, *clavícula*, *sternum*, *visceras*, *sentimenti*.

En làmines de dimensions generoses i també en la llibreta de treball, Admetlla s'esforça a deixar constància de l'element de procés o de lliçó en curs, d'inacabat, de sessió que segueix, com el mateix títol de l'exposició ja indica. Una aproximació tan artística com científica a l'arquitectura humana duta a terme per algú que practica la hibridació entre dibuix, escultura i arquitectura. “És una aproximació al fons del cos”, afirma Admetlla. “Una interpretació al llibre de Vesal, de qui faig la còpia per després intervenir-la. Faig el vuitè llibre de Vesal.”

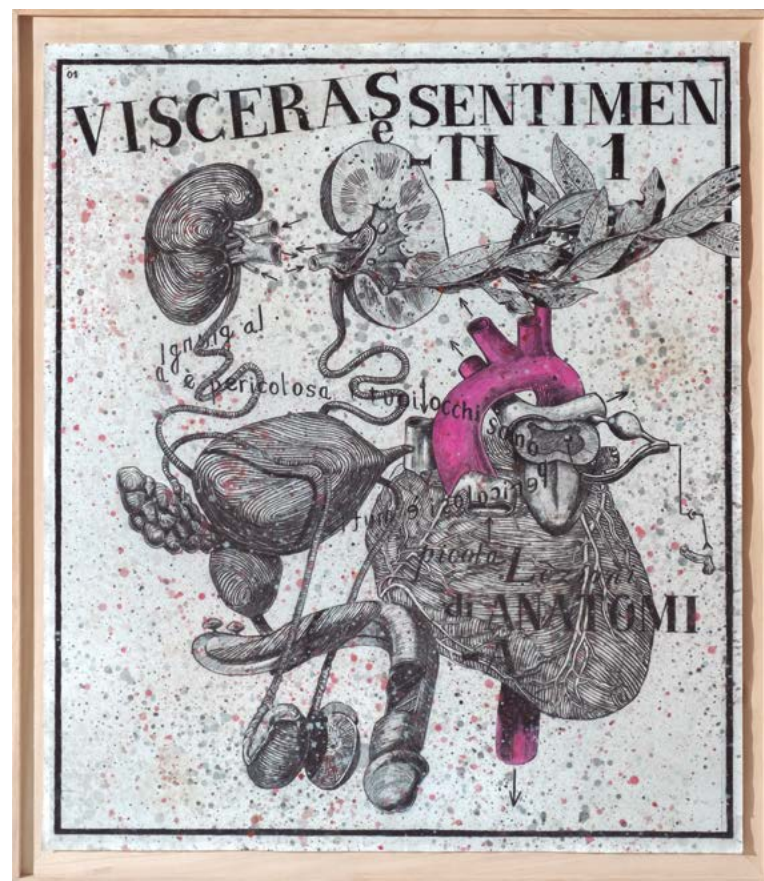
En un món líquid com el nostre que ha fet cànon de la pantalla i la llum, tornar a la materialitat del dibuix i a la densitat dels cossos renova l'antiga emoció prehistòrica. En els interiors humans dibuixats per Pep Admetlla hi ha un detall que destaca en el conjunt de traçats longitudinals: és una orelleta, una zona fosca que promet profunditat i incita a posar-hi l'ull. Convida i alhora inquieta. Per què resulten tan inquietants els cossos immòbils de l'anatomista? Per la seva docilitat? Per què ens arranen amb les màquines? Què ens pertorba del viatge al fons del cos? Una pertorbació semblant és la que viu el personatge de *La muntanya màgica*, aquest gran tractat literari sobre el temps i la contingència humana que va escriure Thomas Mann. Allotjat al sanatori suís de Davos, el flegmàtic Hans Castorp assisteix per primera vegada a la vida a una sessió de radiografia, una tècnica nova, com li aclareix el doctor Behrens, que permet fotografiar el cos per dins. Tan inquiet com entusiasmat, explica el narrador, del personatge: “va veure allò que no està fet per ser vist per l'home, i que mai hagués cregut que pogués veure: va mirar dins de la seva pròpia tomba.” Qui sap si és aquest l'abisme metafísic on aboquen els cossos de l'anatomista. Ara sí: busqueu l'orelleta dibuixada per Pep Admetlla i, en silenci, poseu-hi l'ull.

S/t
2021
Carbonet, mixta sobre paper
140 x 240 cm

S/t
2021
Carbonet, mixta sobre paper
140 x 240 cm

Visceras i sentiments I
2019
Llapis conté i tinta xinesa sobre paper
82 x 70 cm

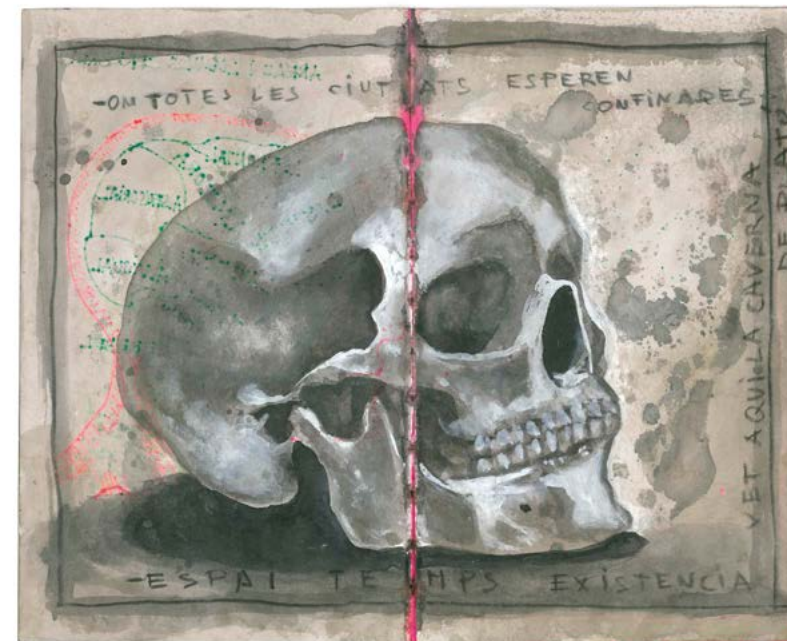
Visceras i sentiments II
2019
Llapis conté i tinta xinesa sobre paper
82 x 70 cm

S/t
2021
Carbonet, mixta sobre paper japonès
117 x 68 cm

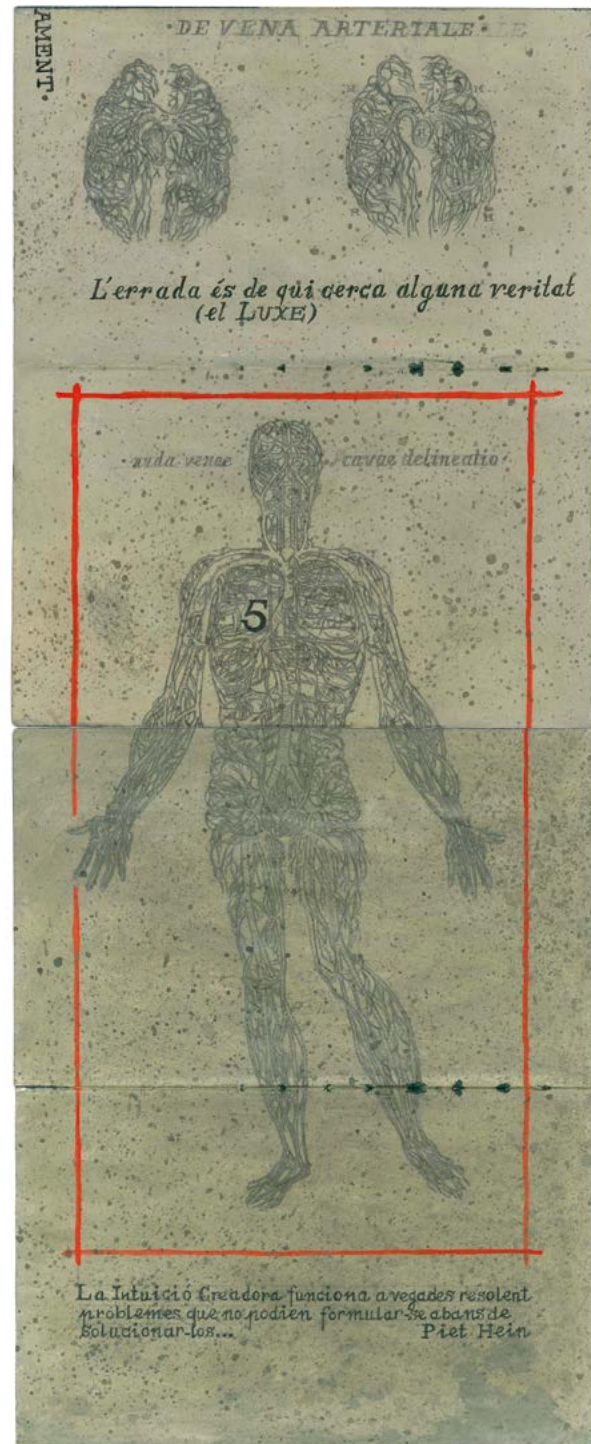
03
2019
Llapis conté, carbonet i tinta xinesa sobre paper
140 x 140 cm

Apunts llibreta:
ANATMONIES
El cos excèntric
2020
Tècnica mixta

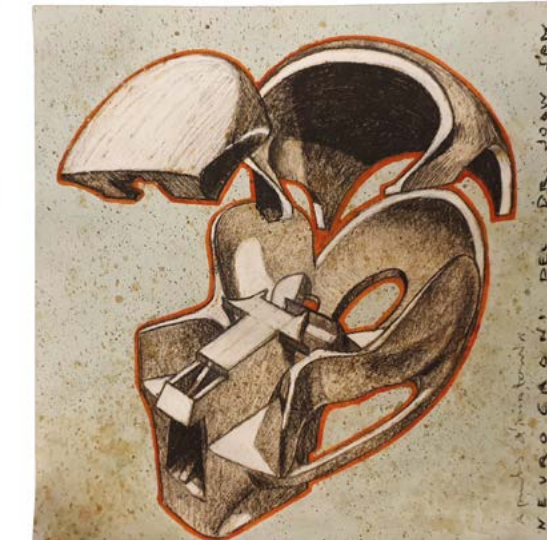
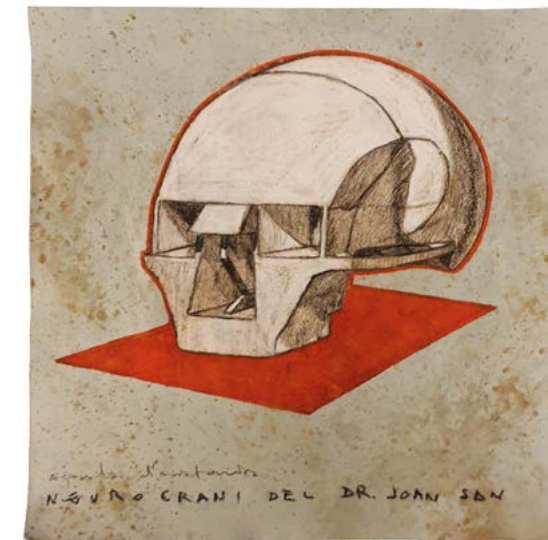
Apunts llibreta:
ANATMONIES
El cos excèntric
2020
Tècnica mixta

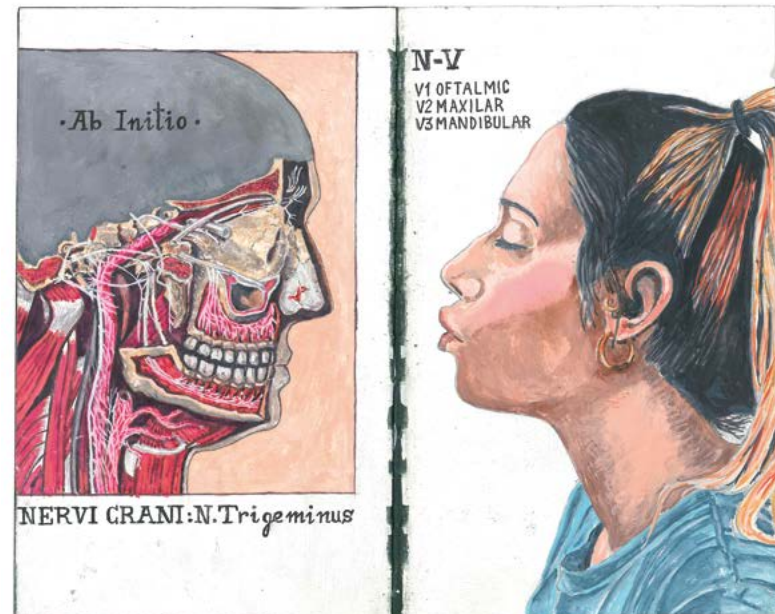
Apunts llibreta:
ANATMONIES
 El cos excèntric
 2020
 Tècnica mixta

1/5
 2014
 Mixta sobre paper
 30 x 20 cm

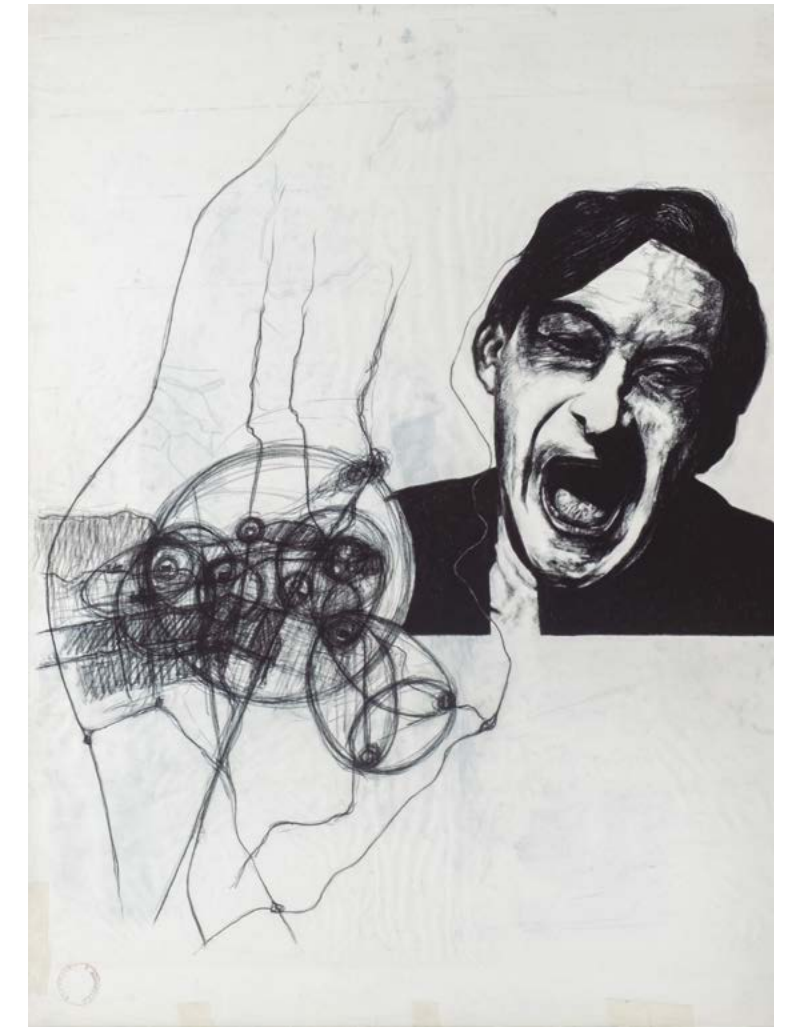
Estudis sobre el Neurocrani del Dr. Joan San
 2014
 Mixta sobre paper
 30 x 30 cm

Apunts llibreta:
ANATOMIES
El cos excèntric
 2020
 Tècnica mixta

S/t
 2010
 Llapis conté sobre paper
 89 x 65 cm

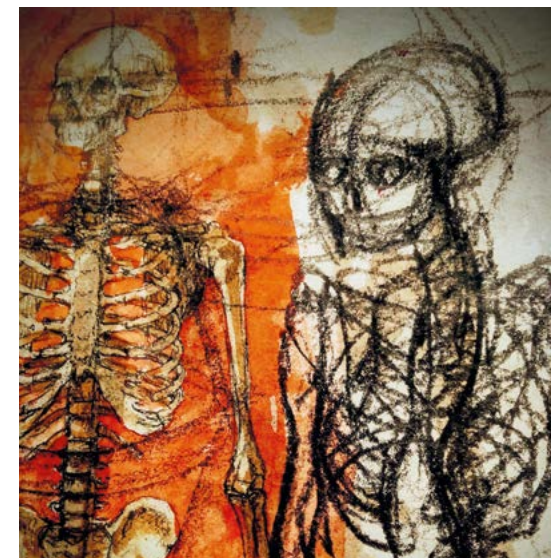
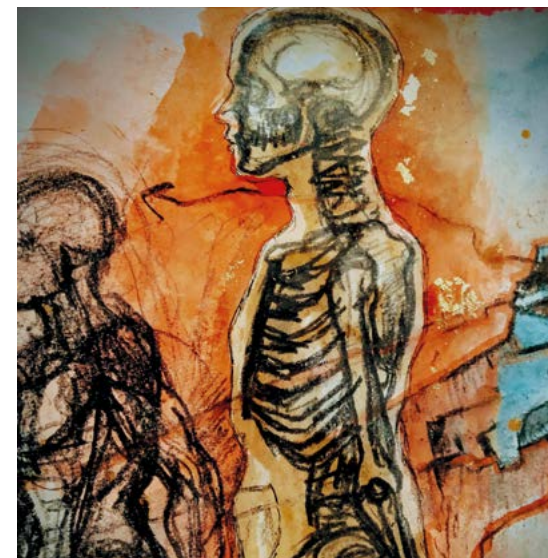
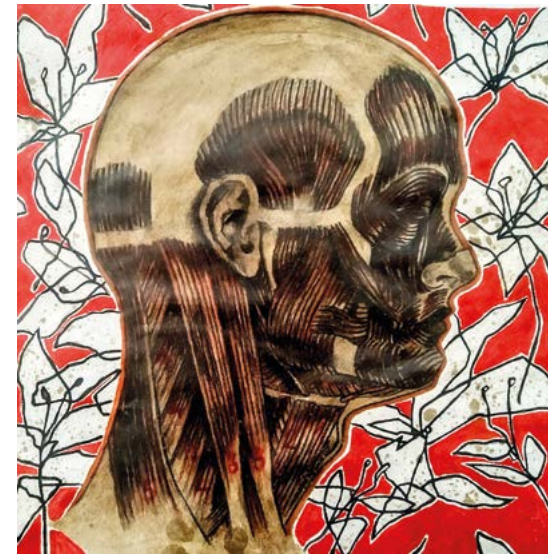
S/t
 2010
 Llapis conté sobre paper
 89 x 65 cm

TESEU & ARIADNA
2023
Llapis i aquarel·la sobre paper
21 x 14,8 cm

Apunts llibreta:
ANATMONIES
El cos excèntric
2020
Tècnica mixta

Apunts d'anatomia
2014
Tècnica mixta sobre paper
30 x 30 cm

(M)
2023
Mixta sobre paper
21 x 14,8 cm

(M)3
2023
Guix pedra tipus iv
i pa d'or sobre fusta
18 x 25 x 30 cm

Fragment: Tercera porta: Rästel und artefakt
2016
Llapis conté sobre paper sulfuritzat i pa d'or
212 x 110 cm

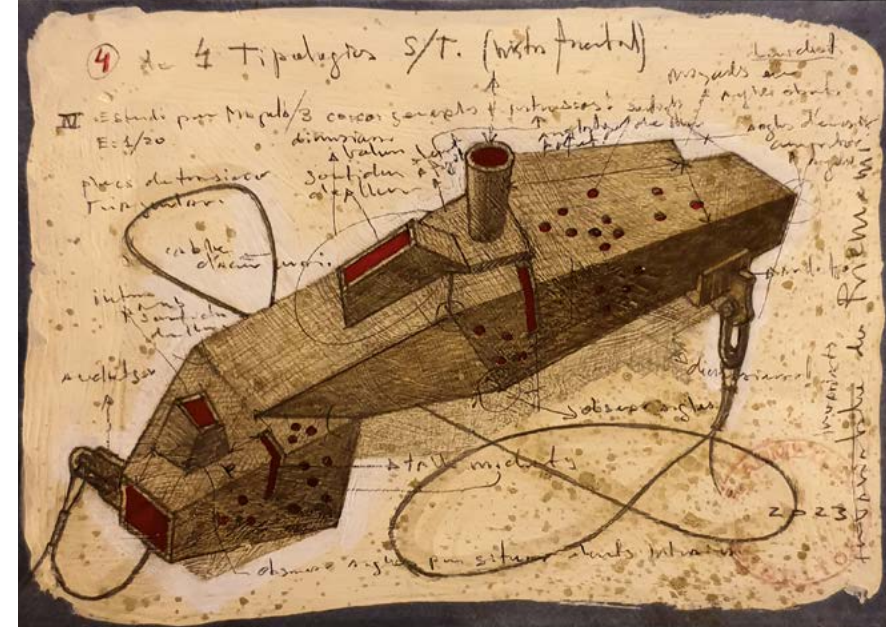
G
2023
Mixta sobre paper
21 x 14,8 cm

F
2023
Mixta sobre paper
21 x 14,8 cm

B
2023
Mixta sobre paper
21 x 14,8 cm

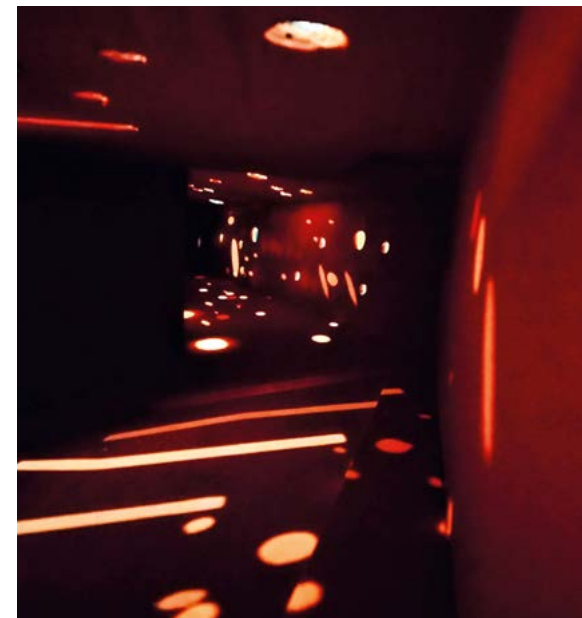
R (VAE VICTIS)
2023
Mixta sobre paper
14,8 x 21 cm

Conjunt maquetes:
G,F,B,R
2023
Mixta sobre fusta
16 x 50 x 25 cm

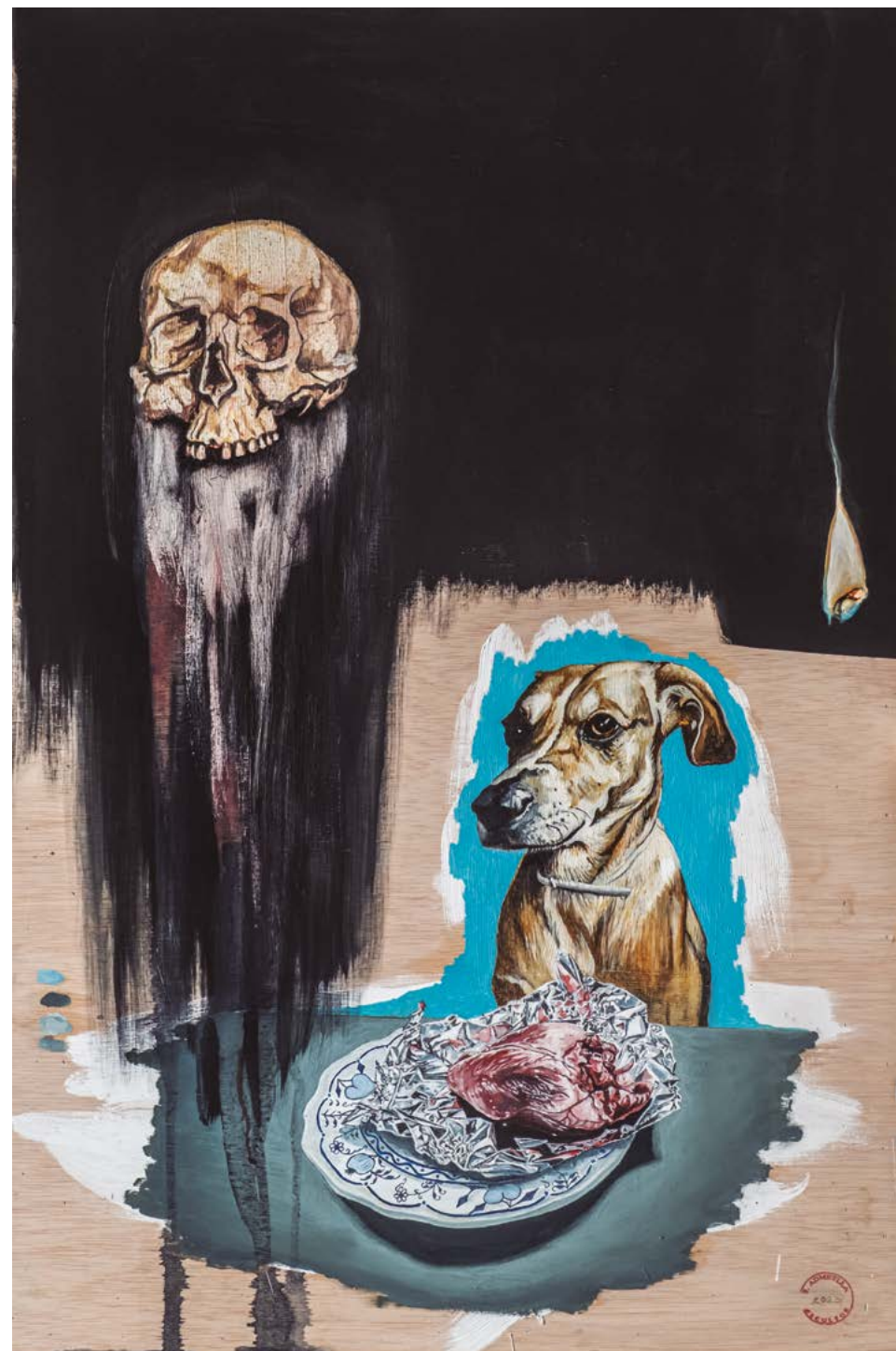

VAE VICTIS
2023
Mixta sobre fusta
150 x 120 cm

Fragments escultura:
VAE VICTIS (a3)
2023
Mixta sobre fusta i acer
200 x 75 x 40 cm

Una temporada a "Venezia"
2023
Pintura a l'oli sobre fusta
93 x 61 cm

SPQR
2023
Mixta i pintura a l'oli sobre 5 elements polímers termoplàstics i fusta
ø 25 cm x 80 cm

El meu treball no pretén fer discursos tancats, reflexiona i experimenta amb la ciència, la tècnica, l'arquitectura i l'art amb total llibertat i rigor, no com qui aprèn una disciplina, sinó com qui s'endinsa de ple en una exploració a través d'un territori entrellucat i enigmàtic.

Pep Admetlla
www.pepadmetlla.net

Relació de premis, beques i algunes seleccions

- 1989** "ACTITUDES" Beca Ministerio de Asuntos Sociales. INJUVE Instituto de la Juventud. Madrid.
- 1989** Beca per estada a Grècia per representar a Espanya juntament amb Carmen Navarrete. Ministerio de Asuntos Exteriores/ Ministerio de Cultura. Madrid.
- 1989** Diputació de Saragossa / Galeria ESPAIS Centre d'Art Contemporani. Estada a les pedreres de Calatorao per desenvolupar un projecte escultòric juntament amb Curro Ulzurrun, Eva Itoz, Maximo Trueba, Sonia Guisado, Mireia Clotet entre d'altres artistes.
- 1997** Beca JOSEP PALLACH de Recerca Pedagògica amb el projecte "SOMNI-REALITAT INVISIBLE" amb l'Escola Eiximenis. UdG / Aj. de Girona.
- 1998** Seleccionat per les Beques de l'ACADEMIA ESPAÑOLA DE ROMA. Ministerio de Cultura.
- 2000** Seleccionat Premis FAD amb el projecte Escultures transitables-Espais de percepció . "UTOPIES/ DISTOPIES: VISIONS DESPRES DEL MUR". Visions de futur 2000.
- 2001** "FEDORA H-4.35" 2n Premi Internacional d'Escultura. Kyonggi Park. Corea del Sud.
- 2002** Finalista Premis FAD i Selecció a la 2a Biennial Internacional Arquitectura del Paisatge. COAC Catalunya. (Col·laboració escultòrica a la plaça Dr. Adler amb Joaquim Español i Francesc Hereu-Arquitectes).

- 2003** Finalista i Premi FAD de la opinió i Selecció a la 3a Biennial Internacional Arquitectura del Paisatge. COAC Catalunya amb el projecte "UN GIARDINO AL CENTRO" amb Daniela Colafranceschi-Arquitecta paisatgista.
- 2008** "LA FORMA ARTICULADA/Escultures transitables-Espais de percepció" projecte subvencionat per l'E.A.D.C Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Presentat a la seu del COAC Girona.
- 2008** "BERING STRAIT" Projecte seleccionat Concurs Internacional. Corea del Sud.
- 2010** "CAPELLA D'OMBRES LLUM I SILENCI" Projecte seleccionat a la 7a Biennial Internacional Arquitectura del Paisatge. COAC Catalunya.
- 2011** 1r Premi Concurs Nacional pel projecte "RE-PENSAR L'ARQUITECTURA" CSCAE/COAC. Amb Mariona Llenas-Arquitecta. CSCAE/COAC Catalunya. Barcelona Boulding CONSTRUMAT.
- 2014** Seleccionat 17é Premis Arquitectura de Girona amb el projecte "REFUGI PER A JOVE POETA-PETIT JARDI EN PENDENT" COAC Girona.
- 2016** "ENTRE COS I ENIGMA-ARQUITECTURA DELS SENTITS" Projecte subvencionat i presentat dins l'Exposició TIME SPACE EXISTENCE (Seleccionada com una de les 10 millors exposicions dels Eventu Collaterali de la 15a Mostra) al Palazzo Bembo. La Biennale di Venezia 2016. 15a Mostra Internazionale di

Architettura. Eventu Collaterali. Amb el suport de l'Institut Ramon Llull-Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Girona, Diputació de Girona, GAAFoundation.

- 2017** Finalista Concurs "MEMORIAL DE LES DONES". Aj. Barcelona. Amb f-dos Arquitectes.
- 2020** "3a CARA DE LA LUNA" Projecte guanyador dels 23 Premis d'Arquitectura de Girona. COAC Girona. Amb Isaki Lacuesta.

A l'entorn de l'art i l'anatomia

- 2017** Presentació de la acció "DUEL DE PISSARRES-LLIÇÓ D'ANATOMIA" al Teatre Anatòmic de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya. Barcelona. Amb el Dr. Joan San, Neurocirurgia i Degà de la Fac. de Medicina UdG i Lisa Bause, Violinista. Amb el suport del Centre de Cultura Contemporània Les Bernardes, la Facultat de Medicina UdG i la Reial Acadèmia de la Medicina de Catalunya.
- 2021** Exposició APUNTS D'ANATOMIA juntament amb El Museu d'Història de la Medicina de Catalunya al Palau de l'Abadia de St. Joan de les Abadesses.

Exposició retrospectiva

- 2017** "Pep Admetlla - LA POETICA DE L'ESPAI / 7PORTES + 1". Museu d'Escultura Can Mario. Fundació Vila Casas. Comissariat per Gloria Bosch. Directora dels Espais d'Art de la mateixa Fundació.

Exposicions al BÒLIT Centre d'Art Contemporani i amb coproduccions amb d'altres institucions

- 2010** MARFÀ-Dissolució i mutació del llenguatge urbà/ Percepció i pertinença. Dins l'Exposició TEMOR I DESIG DE SER DEVORATS. Bòlit La Rambla.
- 2017** ENTRE COS I ENIGMA- ARQUITECTURA DELS SENTITS. (Make in off del projecte presentat el 2016 al Palazzo Bembo dins els Eventi collaterali a la 15 Mostra Internacional d'Arquitectura de la Biennial de Venècia) Bòlit St. Nicolau. Amb Aj. De Girona, Diputació de Girona, Institut Ramon Llull-Generalitat de Catalunya, GAAFoundation + DIES IRAE. St. Pere de Galligants. Amb MAC Girona. Agència Catalana de Patrimoni. Generalitat de Catalunya.
- 2019** Juntament amb Isaki Lacuesta Instal·lació LA 3à CARA DE LA LLUNA Bòlit St. Nicolau + Arts Sta. Mònica, Barcelona. Amb Generalitat de Catalunya. Col·lecció d'Art Contemporani. Departament de Cultura/Ajuntament de Girona.
- 2020** TALLER D'ANATOMIA - LA MÀ QUE PENSA. Un projecte de l'Escola Eiximenis dirigit per Pep Admetlla, Vestíbul del Bòlit Pou Rodó.
- 2023** Instal·lació en procés -L'ombra sota la parpella / Anatomies excèntriques- Bòlit St. Nicolau. Comissariat per Ingrid Guardiola, Directora de Bòlit Centre d'Art Contemporani.

Obra pública / Escultures transitables

- 1989** Intervenció escultòrica. Skironio, Atenes. Grècia.
- 1995** Espais dins espais, Parc Ibere Camargo, Porto Alegre. Brasil.
- 1995** Die Mundi. Cementiri Nou. Girona.

- 1997** Cúpula Invertida + disseny i ordenació espai públic, Plaça del Teatre, Salt. Girona.
- 2001** Fedora H-4.35. Kyonggi Park. Corea del Sud.
- 2002** Escultura Plaça Dr. Adler, Lloret de Mar. Girona.
- 2002** Die Raum + disseny i ordenació espai públic, Plaça Adriano. Barcelona
- 2010** Capella d'Ombres llum i silenci + disseny i ordenació espai públic, Plaça dels Colors, Salt. Girona.
- 2019** Instal·lació al pati del Rectorat de l'escultura -A Hipòcrates "PRIMUM NON NOCERE"- 10è Aniversari de la Facultat de Medicina UdG.
- 2020** Instal·lació de l'escultura "DIES IRAE" al pati Gòtic de la Casa Solterra, seu de la delegació dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya a Girona.
- 2018/21** Celler/Ars Longa. Ampliació edifici rural Celler Vinya dels Aspres. Escultura transitable a Cantallops, Alt Empordà. Girona. Amb Ramon Ripoll-Arquitecte.

Cicle d'exposicions KONSTRUKTION - DESTRUKTION amb Torres Monsó

- 1988** Sala d'Exposicions La Caixa. Girona. Amb el suport de l'Ajuntament de Girona
- 2005** MDH. Museu d'Historia de la Ciutat. Ajuntament de Girona.
- 2009** Instal·lació + Videoacció "Torres Monsó vs Pep Admetlla" Sales d'exposició Fidel Aguilar, Ajuntament de Girona.
- 2015** Centre de Cultura Contemporània Les Bernardes. Salt. Consell Comarcal del Gironès. Diputació de Girona.

A destacar de l'activitat com a comissari i col·laborador en diferents entitats, institucions i espais d'art contemporani

Juntament amb la Gloria Bosch van dissenyar i organitzar durant el 1992/1993 el cicle d'exposicions itinerants per diferents espais i sales de Catalunya a partir del llibre "LES CIUTATS INVISIBLES" d'Italo Calvino. Finalitzant el projecte amb una instal·lació a la Sala Montcada de la Fundació "La Caixa" a Barcelona.

Entre el 2009 i 2011 Disseny, direcció i coordinació juntament amb la pedagoga Dolors Guix del projecte pedagògic "ENSENYAR ARQUITECTURA -APRENDRE ARQUITECTURA" 1r i 2n Congrés d'Arquitectura infantil de Girona. COAC Girona. amb el suport del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i la col·laboració del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

També conjuntament amb Gloria Bosch, van comissariar l'exposició "ANAR FENT I PROU" 2012/2013 Exposició homenatge dedicada a la celebració dels 90 anys de Francesc Torres Monsó i que es va poder veure al Museu Can Mario de la Fundació Vila Casas, a la Fundació Josep Pla, a la Biblioteca Lu Bohigas de la Factoria Cultural Coma-Cros amb el suport de la Fundació Atrium Artis i l'Ajuntament de Salt, al Centre d'Études Catalanes. Université Paris – Sorbonne, amb la col·laboració de la Diputació de Girona. Institut Ramon Llull, al Centre d'Arts Sta. Mònica de Barcelona i al MDA (Museu d'Art de Girona) Generalitat de Catalunya.

Recerca en relació al àmbit del coneixement de l'anatomia i teoria del cos humà

Des del 2013 estableix una relació de col·laboració amb la Facultat de Medicina de la UdG en diferents activitats relacionades en la recerca pedagògica, la seva divulgació i difusió de la ciència i l'art de l'Anatomia i la Neuroanatomia amb el seu Degà i Neurocirurgia el Dr. Joan San i amb el també Biòleg i Bioquímic Dr. Xavier Xifró a través de diferents tallers, conferències i accions com el "DUEL DE PISSARRES-LLIÇÓ D'ANATOMIA" amb presentacions al Teatre Anatòmic de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya a Barcelona, al MDA de Girona, al Museu del Cinema de Girona (amb una videocreació de l'acció realitzada sota la direcció de Isa Campo i muntatge de Isaki Lacuesta) entre d'altres llocs i institucions.

Altres

A part de l'activitat artística continuada des de mitjans dels anys 80 en Museus, Centres i Galeries d'Art Contemporani, Fires i Biennals Nacionals i Internacionals, és i ha estat professor, ponent i conferenciant en Màsters i Postgraus, Tallers i Seminaris en diferents universitats i institucions públiques i privades tant Nacionals com Internacionals en els àmbits professionals i pedagògics del disseny, l'arquitectura, l'art i en el coneixement de l'anatomia i teoria del cos humà.

La seva obra ha estat recollida i publicada a nivell Nacional i Internacional en diferents àmbits i formats tant físics, com digitals, via institucional i privada a través de catàlegs, webs, xarxes socials, revistes, entrevistes, llibres i monogràfics.

També ha estat membre del primer consell per les Arts i la Cultura de Girona. Aj. de Girona. I de la Junta Directiva de l'ADI-FAD. Barcelona.

Tant en l'art com en la ciència, la noció
que ens sembla més clara només és una
llambregada entre dos abismes.

Agraïments:
Pintures Vich / Ferran Valls / Pep Aymerich

L'harmonia consisteix en la concordança
entre elements oposats.

VISITA D'OBRES

JORDI AMAGAT

Quim Español
Arquitecte, escriptor i poeta

Jordi Amagat i la innocència del creador

Els artistes veritables solen tenir una personalitat especial, desacostumada, lleument extravagant. I cadascuna es diferencia remarcablement de les altres. No vull alimentar el tòpic, perquè això el públic ho repeteix sovint; però ho afirmo de la mateixa manera que repeteixo que els falsos artistes, els conreadors del kitsch, semblen tallats pel mateix patró, repetint peroracions incomprensibles que s'esforcen per donar a l'obra una falsa transcendència. Dic això perquè en Jordi Amagat no forma part d'aquesta darrera tribu: és un veritable artista singular, amb una personalitat poc habitual en el teatre de l'art. Treballa les seves pintures amb la innocència del creador, i amb la fúria que atorga aquesta innocència: una actitud molt difícil de trobar. No farà mai cap teoria de la seva obra, no se li escaparà mai cap discurs presumptuós, no omplirà mai de paraules enfarfegades allò que fa, i fa amb passió. No va amb el seu temperament, perquè està lluny de voler justificar la seva obra. Ell fa; pinta i pinta obsessivament, com si li anés la vida. I sap, conscientment o no, que no necessita "explicar" els seus quadres perquè són ells els que murmuren misteriosament. La relació d'ell amb les seves obres és tot un espectacle. Les agafa amb una naturalitat tendra i desarmant, perquè hi està ficat fins al moll de l'os, com si formessin part de la seva pròpia carn.

No vull dir amb aquestes paraules que Jordi Amagat sigui un còndid, ni que la seva obra pertanyi al gènere dels naïfs. Vull dir que és prou savi per saber que, en l'art, s'ha de tenir la necessària humilitat per estudiar i aprendre dels mestres; i que les argumentacions són perfectament prescindibles perquè la raó explica ben poc, i ell té prou energia artística per estar-se de teories cartesianes o esotèriques.

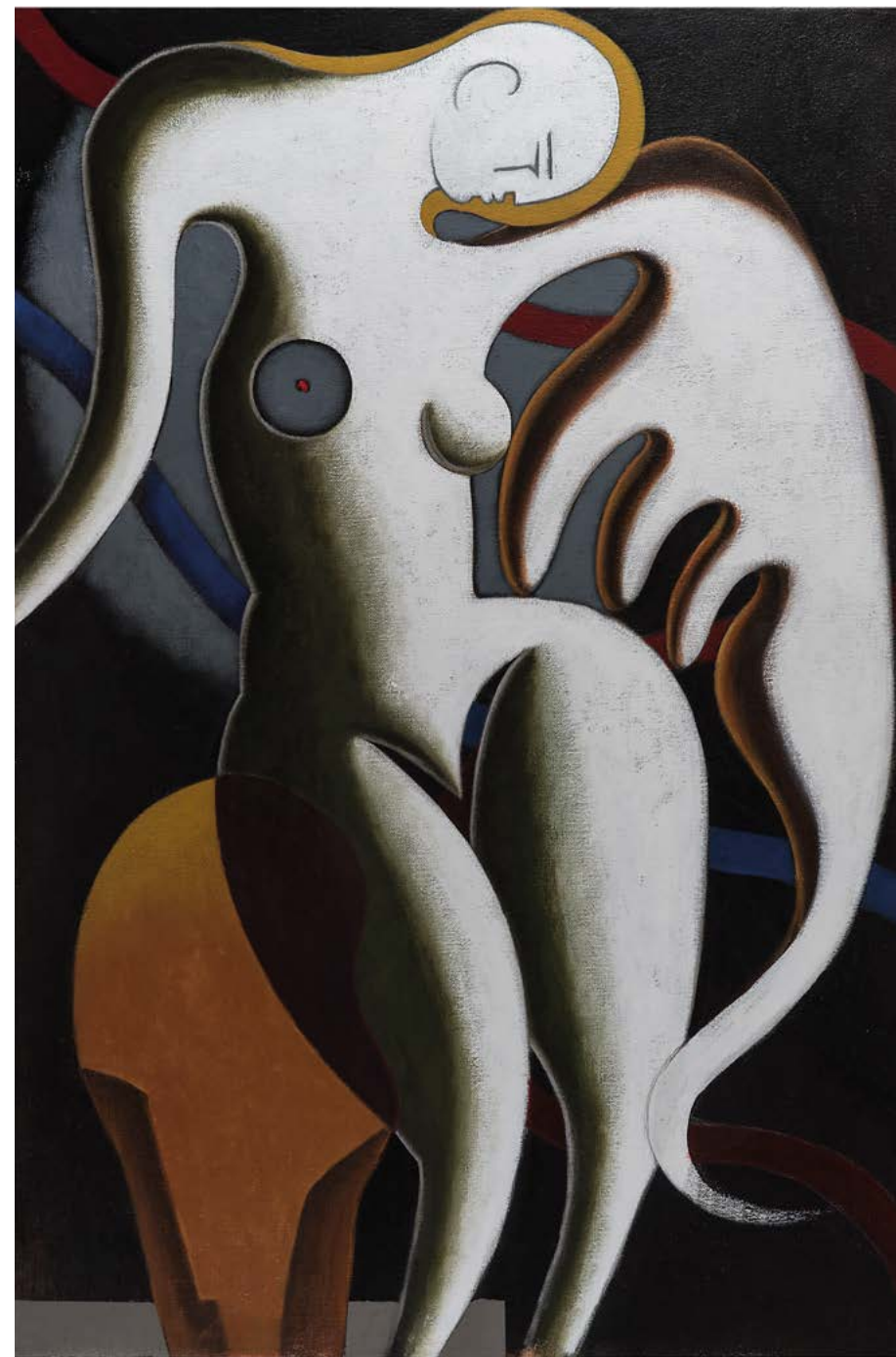
Tanmateix, un observador atent de la seva obra hi veu, encara que no ho pretengui, aspectes que no són del tot evidents, com el joc d'oposicions entre formes, o el contrast entre el gros i el petit, que no tenen per què ser operacions virtuoses en elles mateixes, però que, juntament amb un madur sentit del color i de la coherència de les línies i superfícies, construeixen un llenguatge que dona una forta identitat a les obres. I el

llenguatge en si ja és una virtut, però ho és sobretot perquè és també el vehicle d'un comunicat encriptat: no sabem ben bé que volen dir les cares a mig fer, les imatges amb prou feines perfilades, la cohesió dins la complexitat de les corbes... No sabem què ens volen dir, però semblen a punt de dir alguna cosa, i de dir-la amb vehemència.

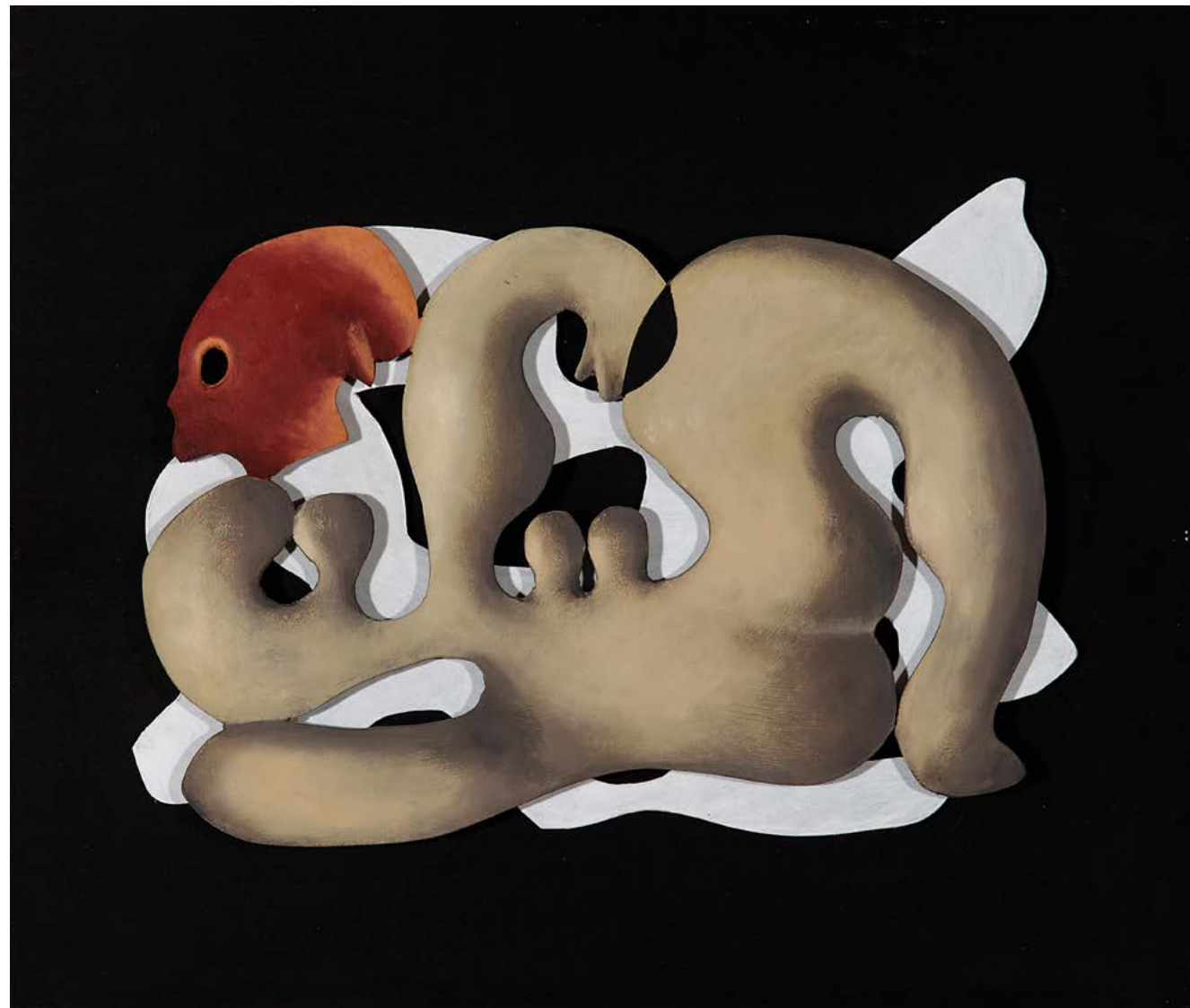
Potser per això, hi ha un misteri estrany rere cada pintura, com si volgués desvelar i velar a la vegada alguna figura de la regió inaccessible dels somnis. Mirar un quadre d'Amagat és com endinsar-se en un món on les coses són esotèriques i pertorbadores. Però no en traiem res de voler "descobrir" una revelació o "entendre" l'ombra problemàtica d'una figura. De la mateixa manera que no en traiem res de voler entendre'l com artista. Com va dir George Steiner, "El misteri de la innocència dels creadors és molt profund, una cosa que l'*outsider* -ho som tots- no arriba a comprendre". I rebla: "La meravella dels grans creadors és una cosa que simplement no entenem".

El filòsof
2016
Acrílic/tela
130 x 97 cm

Àngela
2016
Acrílic/tela
146 x 114 cm

Desig - Amor - Mort
2018
Acrílic/relleu/fusta
50 x 42 cm

Tondo
2022
Acrílic/fusta
ø 40 cm

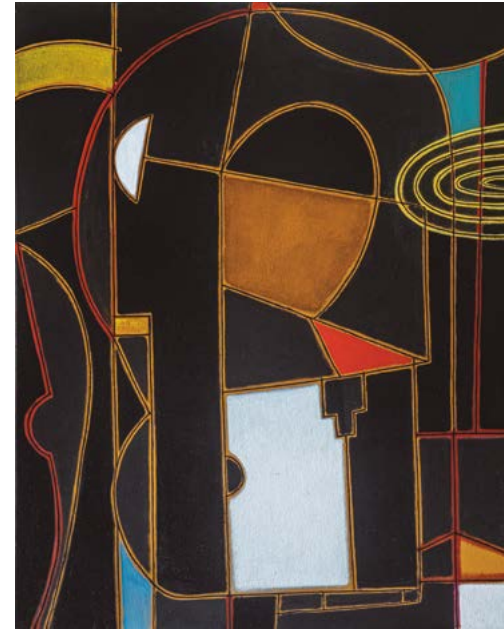
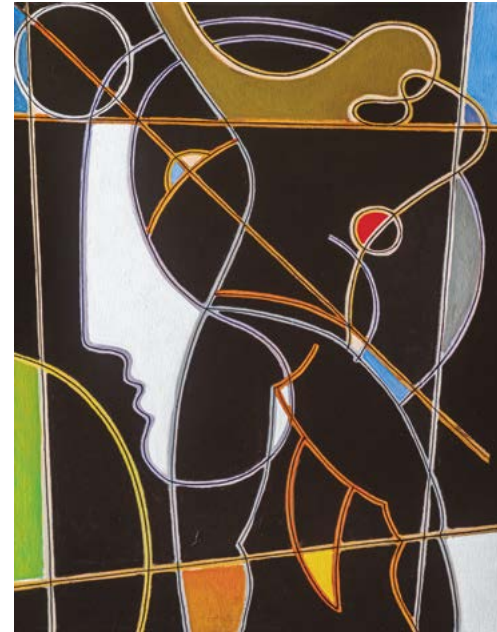
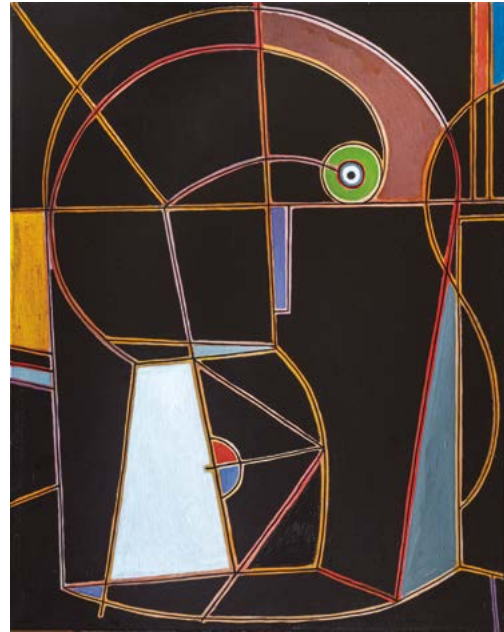
Gran torre grisa
2018
Acrílic/cartró
200 x 100 cm

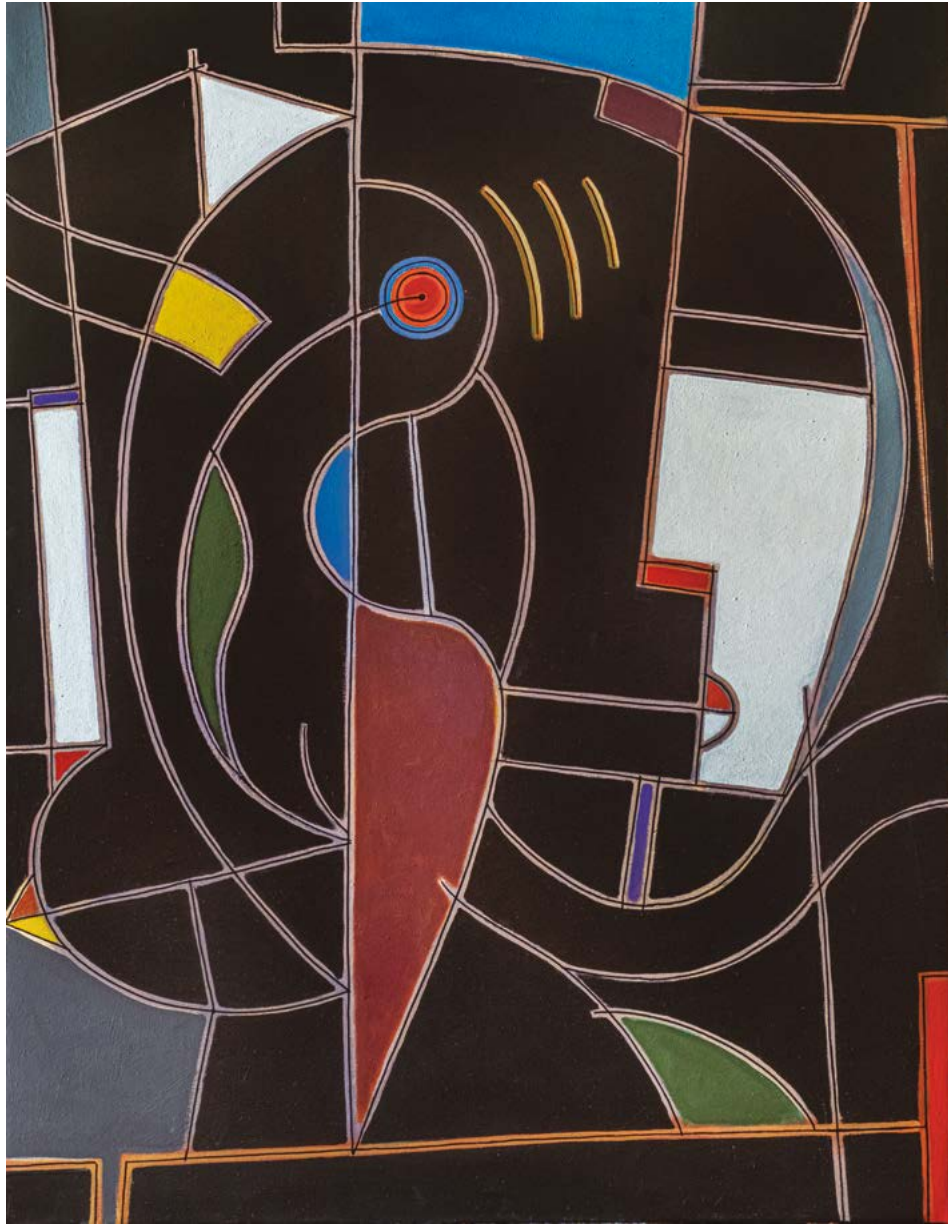
Dona torre
2018
Acrílic/fusta
153 x 73 cm

Composició i àngel
2014
Acrílic/cartró
75 x 50 cm

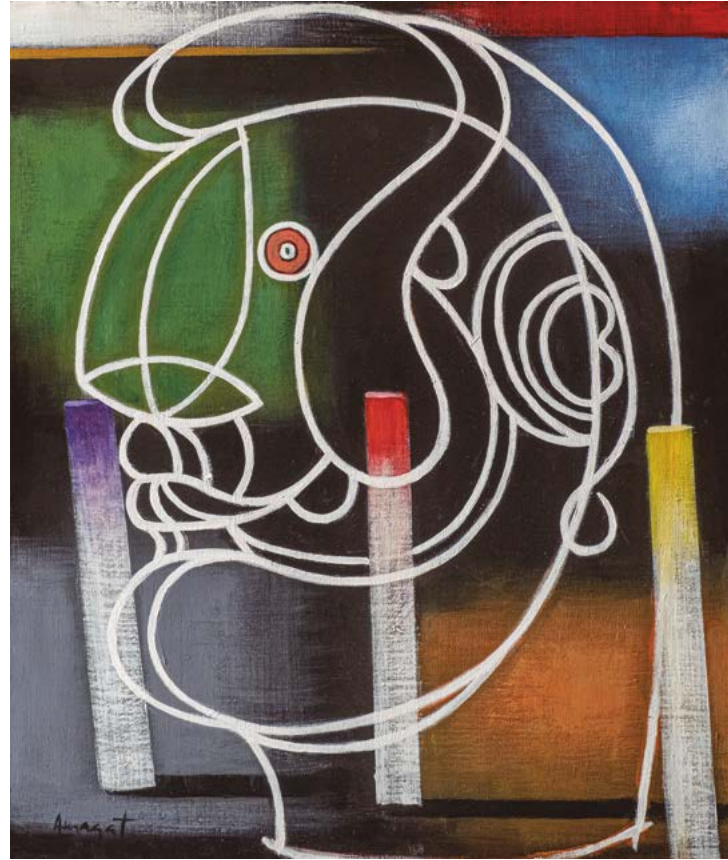
Sèrie negra - Sis pintures
2023
Acrílic/tela
93 x 73 cm cadascuna

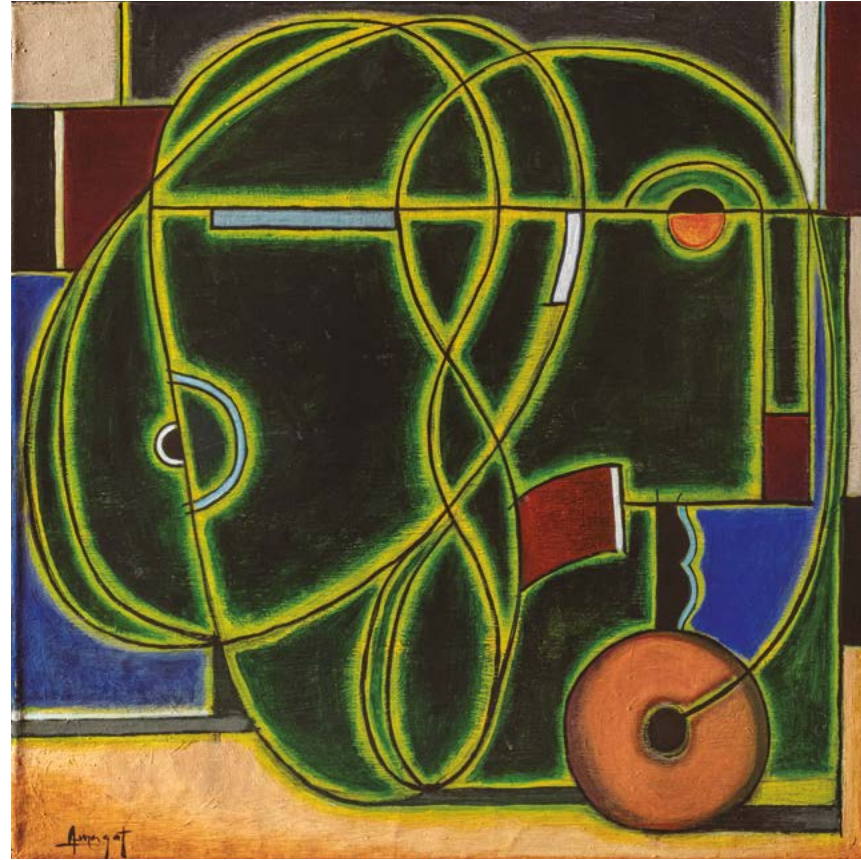
Sèrie negra
2023
Acrílic/tela
116 x 89cm

El lladre d'ànimes
2023
Acrílic/tela
200 x 200 cm

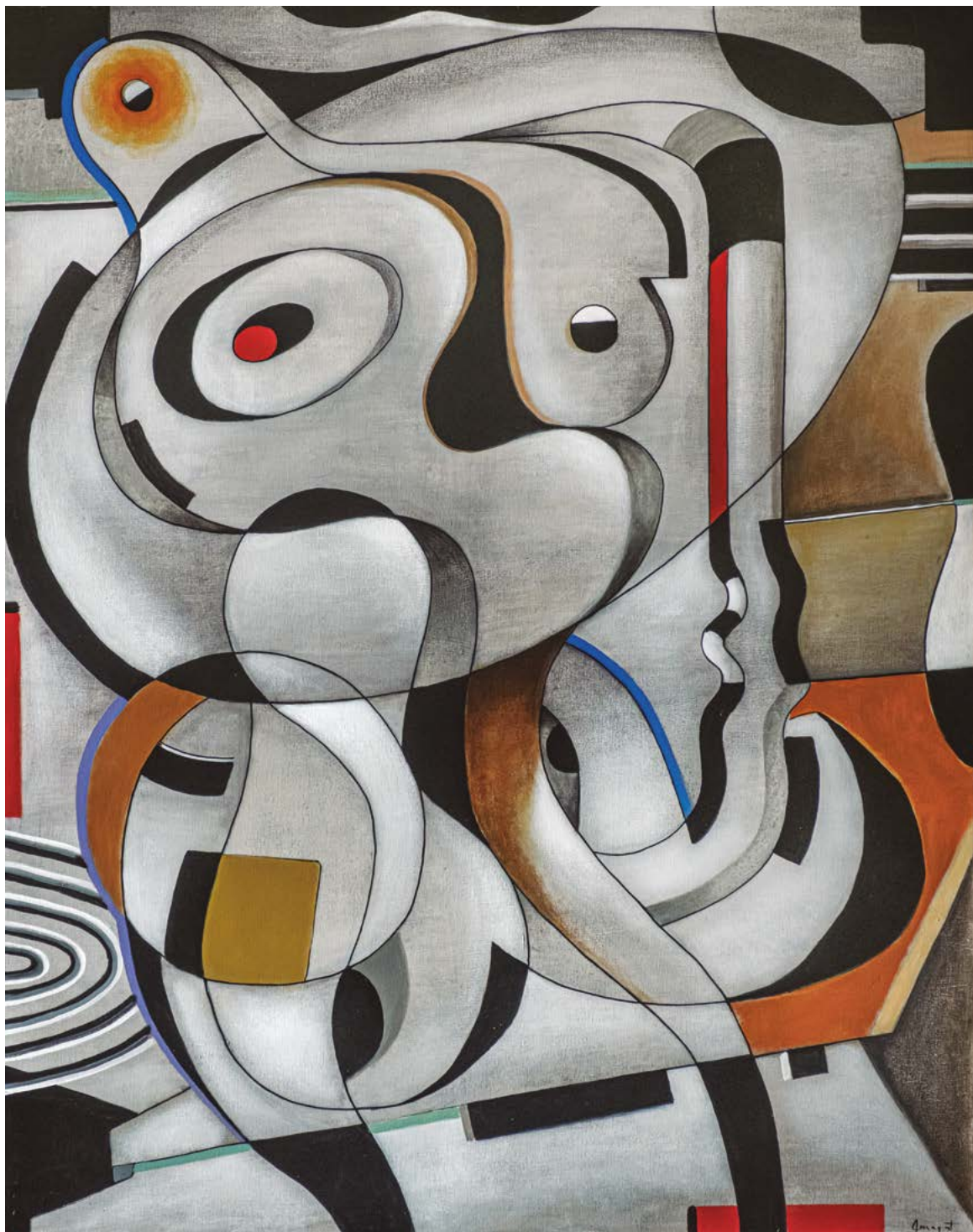
Rostre blanc
2019
Acrílic/tela
55 x 46 cm

Blau-verd
2022
Acrílic/tela
55 x 55 cm

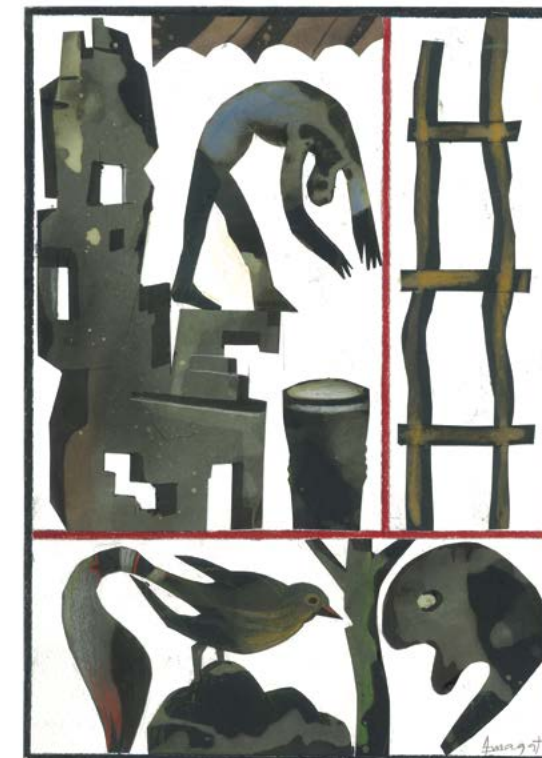
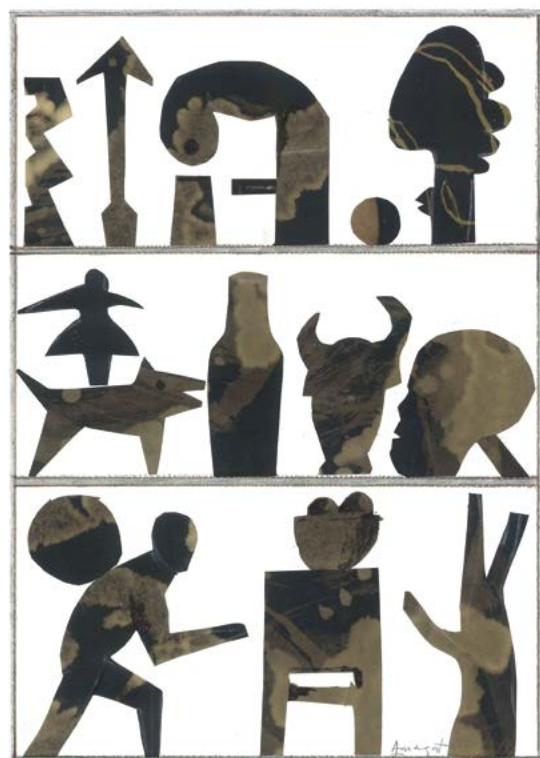
Entre el mirall i el mur
2018
Acrílic/tela
150 x 150 cm

Doble rostro
2021
Acrílic/tela
146 x 114 cm

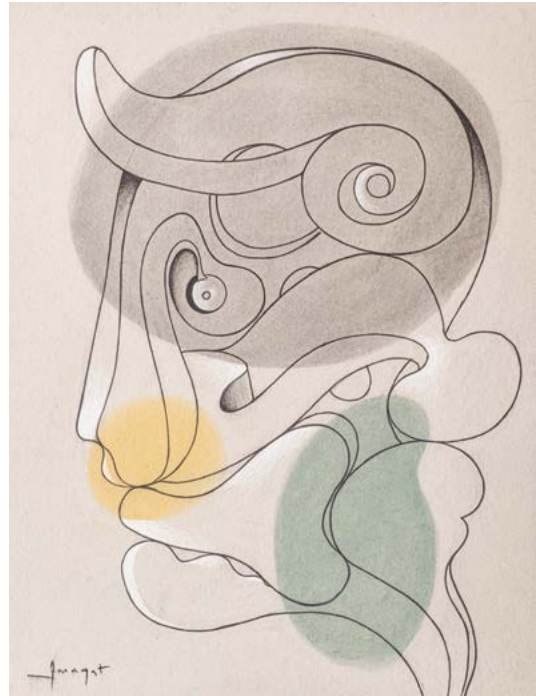
La plaça de les veus
2015
Acrílic/tela
146 x 114 cm

Sèrie rastres
2021/22/23
14 Collages sobre paper
29 x 21 cm

Doble rostre
2021
Mixta/cartró
70 x 50 cm

Rostre de perfil
2018
Mixta/cartró
70 x 50 cm

Composició rostre
2018
Mixta/cartró
70 x 50 cm

Àngel
2023
Ferro pintat i terracota
70 x 48 x 20 cm

Torre VIII
2018
Poliestirè d'alta densitat

Torre IX
2018
Refractari

Cares oposades
2019
Refractari
27 x 14 x 16 cm

Eco
2019
Refractari
31 x 22 x 23 cm

Exposicions individuals (selecció)

Jordi Amagat
www.jordiamagat.cat

A mi m'agrada pensar que formo part d'una professió de ve de molt lluny i d'un llarg seguici d'artistes que han traspasat els segles, penso en Altamira, Egipte, Grècia, Àfrica, el Romànic, el Renaixement, etc. fins als nostres dies, perquè encara que les formes d'expressió hagin canviat, les inquietuds i els interrogants vitals sempre són els mateixos.

Els meus materials per treballar, són la imaginació i la intuïció, estar obert a tot i pensar que res és el que sembla i que la majoria de les coses visibles tenen dues o més cares.

Qui som? Què som?
La història de l'Art sempre ha intentat aprofundir en el misteri de l'ésser humà.

Penso que la meua obra és un interrogant al nostre jo, a la nostra personalitat, al nostre rostre dual vist des de tots els costats possibles. Som autònoms pensant i actuant? O som autòmats dirigits? Soc jo el que penso i actuo? O em moc per inèrcia? D'on ve la nostra motricitat? Ens reconeixem quan ens mirem al mirall? O és el nostre doble que ens mira?

- 2023** H-103 "Visita d'obres" Castell de Benedormiens (Castell d'Aro) amb Pep Admetlla
- 2021** "Línies Paralel·les"- Sala Dalmau - Barcelona
- 2019** Yantgze River Delta - Shangai-Xina
- 2018/19** "Entre el mirall i el mur" Fundació Valvi - Girona
- 2017** "Temps, rastres i rostres"- Sala Dalmau - Barcelona
- 2016** "Intuïcions i metamorfosis" Centre Cultural Les Barnardes Salt - Girona
- 2014** Motel Empordà - Figueres
- 2013** Sala Dalmau - Barcelona
- 2010** ART Madrid - Sala Dalmau - Palau de Congressos - Madrid
- 2010** H-102 - Fundació Valvi - Girona (amb Pep Admetlla)
- 2009** ART Madrid - Sala Dalmau - Palau de Congressos - Madrid
- 2008** "Memories de l'estació Solar" Sala Dalmau - Barcelona
- 2008** "Visitants Nocturns" Galería NO+Art 3.14 - Girona
- 2006** "Imatges-Mi-atges" Sala Russinyol - Sant Cugat del Vallès
- 2005** Sala Dalmau - Barcelona
- 2005** "Laocoonte"- Fundació Vila Casas - Torroella de Montgrí
- 2004** Cyprus Art - Sant Feliu de Boada - Girona

- 2003** Ceràmica i Pintura – Museu d'Història - Girona
- 2002** Sala Dalmau – Barcelona
- 2000** Galería Arnau – Girona
- 1998** Sala Dalmau – Barcelona
- 1997** "Triptic" Museu d'Art - Girona
- 1997** H-101 - (amb Pep Admetlla) Sales municipals - Begur
- 1996** "La nit geomètrica" Sala Art Interior - Girona
- 1992** Grup d'Art Diagonal - Barcelona
- 1992** Sala Fidel Aguilar - Girona
- 1992** Galería El Carme - Vic
- 1991** ART MIAMI 91 - International Art "One Man Show" MIAMI - USA - Galería Diagonal Art
- 1991** ARTE FIERA, 91 - Bologna - Itàlia. Galería Diagonal Art

Ha participat en nombroses exposicions col·lectives tant a Catalunya com a Espanya.

Soci fundador del Taller Admetlla - Amagat, un espai de referència de la pràctica artística a Girona durant 30 anys.

Obra en museus i col·leccions:

Museu Olímpic de Lausanne (Suïssa)
Fundació Vila Casas
Museu d'Història de Girona

Té obres en col·leccions privades d'Israel, Colòmbia, Anglaterra, Nova York, Tòquio, Hong Kong, Madrid, Suïssa, Itàlia, Holanda, Àustria, Rússia, etc.

“Quan desapareixi, m’agradaria deixar un
petit rastre de bellesa.”

ENTORN

CASTELL DE BENEDORMIENS · CASTELL D'ARO

Castell de Benedormiens. Castell d'Aro

CAT

Les sales municipals d'art ocupen actualment les estances d'aquesta construcció medieval, origen de la vila i baluard de la Vall d'Aro, documentada des de l'any 1041. Se'n conserva la part més antiga, del segle XII, i d'ençà de 1983 és la seu de les principals exposicions al municipi. Conjuntament amb l'església i els carrers del nucli antic de Castell d'Aro, està catalogat com a Bé Cultural d'Interès Nacional.

ES

Las salas municipales de arte ocupan actualmente las estancias de esta construcción medieval, origen del pueblo y baluarte de la Vall d'Aro, documentada desde el año 1041. Se conserva la parte más antigua, del siglo XII y a partir de 1983 es la sede de las exposiciones en el municipio. Conjuntamente con la Iglesia y las calles del casco antiguo de Castell d'Aro está catalogado como Bien Cultural de Interés Nacional.

FR

Les salles municipales d'art occupent actuellement les pièces de cette construction médiévale, origine de la ville et bastion de la Vall d'Aro datant de l'an 1041. On en conserve la partie la plus ancienne du XIIe siècle et depuis 1983, c'est le siège des principales expositions dans la commune. De même que l'église et les rues de la vieille ville de Castell d'Aro, la bâtisse est classée Bien Culturel d'Intérêt National.

EN

The municipal art galleries currently occupy the rooms of this medieval construction, the origin of the town and stronghold of Vall d'Aro, documented since 1041. Here, the oldest part, dating from the 12th century, is conserved and since 1983, it has been the centre for the main exhibitions in the municipality. Together with the church and streets of Castell d'Aro old town, it is listed as a Cultural Asset of National Interest.

ES

PINTURA / ESCULTURA

11103

PEP ADMETLLA · JORDI AMAGAT

CASTELL DE BENEDORMIENS · CASTELL D'ARO

Maurici Jiménez Ruiz
Alcalde

“H-103” es el título de la doble exposición de Pep Admetlla y Jordi Amagat que se podrá visitar en el Castell de Benedormiens de Castell d’Aro, del 1 de julio al 1 de octubre de 2023. Un título que forma parte de una tríada de exposiciones que se inician el año 1995 con H-101, continuando en 2010 con H-102 y terminando, o no, como ellos mismos nos dicen con H-103.

Los artistas nos cuentan que el título se inspira en la habitación 101, de la novela “1984”, de George Orwell. Esta habitación, ubicada en el Ministerio del Amor, es donde se lleva a los sospechosos para enfrentarles a sus miedos más profundos. La víctima sólo puede evitar la tortura traicionando los vínculos humanos que le queden y admitiendo la supremacía del partido y del estado.

Ante este punto de partida, nos encontramos ante unos artistas que no están dispuestos a ser sometidos ni a diluirse ante ningún gobierno o ideología que no respete la individualidad del ser humano. Su obra es una buena muestra de ese acto creativo de insumisión. Libertad para crear, para pensar y ser.

Al fin y al cabo, tal y como decía Orwell “No pueden adentrarse en nuestra alma. Si podemos sentir que vale la pena seguir siendo humanos, aunque esto no tenga ningún resultado positivo, les habremos derrotado”.

Estamos muy agradecidos a Pep Admetlla y Jordi Amagat por haber escogido las salas del Castillo de Benedormiens para mostrar H-103, un proyecto conjunto de dos artistas que nos presentan piezas que surgen de fuentes de inspiración diferentes y complementarias. La fascinación por la anatomía de Pep Admetlla que da nombre al conjunto de obra que nos presenta: “Apunts d’anatomia”; y el subconsciente que inspira la obra de Jordi Amagat enmarcada bajo el título “Visita d’obres”.

¡Sean todas y todos bienvenidos!

H103

Pep Admetlla y Jordi Amagat
Julio del 2023

Este título forma parte de la tríada de exposiciones que hemos realizado a lo largo de los años. Iniciando en 1995 con la H-101 continuando en el 2010 con la H-102, ahora cerramos (o no!) en el Castillo de Benedormiens un ciclo que no ha tenido ninguna voluntad de continuismo, pero dicho esto, y metafóricamente, desde la cámara del terror del Ministerio del Amor y viendo cómo nos quieren manipular (y lo hacen) estos gobiernos totalitaristas y sinvergüenzas del “nuevo orden” M (léase esta consonante como encabezamiento de la palabra que más crea que se le corresponda); nosotros nos negamos a ser unos prisioneros dóciles y traidores y continuamos a pesar de todo con el acto insumiso de crear sin patrón, ley ni bandera.

Poniéndonos cabalistas y después de haber sumado $1+9+8+4$ nos da 22, ¡sorpresa! el año pasado fue definitivamente el inicio de una nueva era de guerras, hambrunas, calores tropicales, tormentas de todo tipo (sanitarias, naturales, económicas, demográficas, sociales, religiosas, políticas...) y demás adjetivos abyectos con quienes, al parecer, ahora ya nos acompañarán hacia este viaje del fin de los fines. Pero bueno, no nos pongamos ni dramáticos ni trágicos, todo ello es cuestión de 4 jinetes míticos, tra, tra, tra...

Queremos evidenciar el estado de la nueva H-103 que nos ha sido dada para esta década. Cada uno desde su punto de vista con experiencias y reflexiones propias y algunas compartidas a través de nuestra actividad artística.

Dicho y hecho, vivir desde una práctica profesional considerada por muchos como una actividad no productiva e inútil y continuar con relativa salud un “*ars longa vita brevis...*” nos permite acabar la frase “*...occasio praeceps, experimentum periculosum, iudicium difficile*” y reír sutilmente mientras resistimos desde la atalaya de nuestra propia cabeza, casa de uno, casa de muchos, casa de nadie.

Con alegría y sin más, aquí encontrará una parte de lo que somos y hacemos.

Un mundo, dos miradas

Mundo, solo hay uno, el nuestro, pero las miradas sobre el mundo son infinitas, hay tantas como seres humanos habitan -y han habitado- la Tierra. Solo a través del arte, nos dice Marcel Proust, podemos salir de nosotros y saber qué ven los demás de este universo, que es el mismo y no es el mismo que el nuestro, cuyos paisajes, si no fuera por la obra de arte, quedarían desconocidos para siempre. Y aquí estamos, frente a dos artistas que nos ofrecen dos miradas sobre el mundo, la figura y su (inevitable) enigma.

Pep Admetlla y Jordi Amagat son artistas figurativos: siempre encontraremos una figura (reconocible) en su obra, ya sea humana, animal, vegetal o geométrica. Jordi construye la figura con líneas, formas sinuosas y masas de color; Pep le quita la piel para mostrar su interior, buscando la morfología y la geometría oculta, la mecánica de la vida. El perfil preciso con el que Jordi dibuja y recorta las figuras recuerdan el mito de la hija de Butades -aquel primer retrato dibujado siguiendo la sombra de un cuerpo- y evoca también las imágenes de la caverna de Platón; situadas una junto a otra, sus obras nos interrogan (y nos miran) mientras esconden el enigma de lo que muestran. La línea de Pep es precisa y matemática, situada a medio camino entre el plano de arquitectura y la lámina del anatomista, sus figuras nos obligan a mirar el cuerpo humano desde la forma y la función, el sentido y la trascendencia.

Debería estar prohibido hablar de dos artistas a la vez en un mismo texto. No hay dos personas iguales y, menos aún, dos artistas (como ellos). Sin embargo, miremos dónde miremos dentro de esta exposición, en la obra de uno u otro, con estilos y puntos de vista diferentes, encontraremos el misterio del enigma dentro de la figura: el dentro y el fuera, lo que vemos y lo que imaginamos, la atracción de los cuerpos y su pura mecánica, el impulso sexual (el irrefrenable motor de vida) y el vacío que nunca se llena.

En una fotografía donde aparecen ambos, uno frente al otro, podemos leer la conocida cita de Hipócrates en su extensión completa: el arte es largo, pero la vida es breve; la ocasión, fugaz; la experiencia, insegura; y el juicio, difícil. Sin embargo, las citas no sirven para nada, hay que aplicarlas cada día. Si la inspiración es breve, el arte no será largo –decía también Proust– y aquí nos encontramos ante dos artistas de alto (y largo) vuelo.

Miquel del Pozo
Arquitecto e historiador del arte

Abrir y mirar adentro. Apuntes para una lección de anatomía

Si nos dejamos guiar por la pintura, todo apunta a que los primeros anatomistas fueron paleolíticos. Tras arrancar –como si dijéramos desvestir– el extenso tejido epidérmico de un gran mamífero, esa manta peluda que debería protegerles del frío, abrieron de arriba abajo y miraron dentro. Alguien, con buen ojo, vio que, situando una mancha redondeada de pigmento rojo en la caja torácica de un mamut pintado, estaba indicando el principio de vida de este animal. Aunque las pinturas que nos han llegado no dejan constancia de ninguna anatomía humana, nada nos impide suponer que hicieron lo mismo con cuerpos humanos.

Aparte de la exploración y la cardiotomía practicada en el animal, lo que resulta significativo es la voluntad de representar este viaje a la profundidad orgánica. Como si el descubrimiento de la anatomía estuviera ligado a la voluntad de relato. Como si la emoción contenida en el “mirar adentro” en el sentido más físico impusiera un relato pintado. Más allá de sus dotes de observación, las comunidades prehistóricas dejaron fijado ya el vínculo natural entre anatomía y creación.

Un vínculo que encuentra su máxima expresión en los dibujos que llenan los siete volúmenes escritos por Vesalio en el siglo XVI. Es valiente la historia de este médico flamenco que revocó el canon fijado por Galeno en el siglo II y que se había transmitido a Occidente durante 1.400 años. Lástima que, puesto que la ley romana prohibía la disección de cadáveres humanos, Galeno tuviera que trabajar con cerdos y primates y proceder por analogías. Durante la edad media, en la formación de los futuros médicos, las pocas disecciones de cadáveres se hacían mientras se leía Galeno y si las observaciones no coincidían, prevalecía el texto. Había que ser un revolucionario para invocar el espíritu observacional y ponerlo por delante de lo que decía la tradición. Había que llegar la modernidad para que, como en todos los ámbitos,

también la anatomía se hiciera empírica. Esto es lo que hizo Vesalio: constatar que lo que decía Galeno no encajaba con el denso entramado de conductos y órganos, nervios y músculos, huesos y tendones, glándulas y tejidos, que trabajan con unidad y precisión extremas dando órdenes y ejecutándolos. Además de ponerse a dibujar –alguien debía representar con fidelidad lo que veían los ojos–, Vesalio contactó con un discípulo de Tiziano, Jan Calcar, para que le ayudara a fijar en el papel toda esa densidad orgánica. El grado de detalle y el preciosismo de las láminas que ilustran el *De humani corporis fabrica* (1543) todavía hoy estremece.

Las anatomías de Pep Admetlla enlazan con esa fascinación antigua. En 2013 su espíritu inquieto le llevó hacia la medicina y a los textos de Vesalio. Desde entonces, dibuja y captura el infinito orgánico que se esconde en nuestro interior. Son conocidas sus singulares sesiones de dibujo realizadas con el neurocirujano y decano de la Facultad de Medicina de la Universitat de Girona, Joan San, y en escenarios tan inquietantes como el Anfiteatro Anatómico de la Real Academia de Medicina de Catalunya en Barcelona. Allí, y frente a la mesa de disección donde hace décadas se daban las clases de observación empírica, el neurocirujano y el artista dibujan interiores de cuerpos en un improvisado duelo de pizarras. La pasión diseccionadora de Pep Admetlla es un trabajo de larga duración que ya ha mostrado en diferentes ocasiones pero que esta vez, en el Castell de Benedormiens de Castell d’Aro, tal como hizo en el Palacio de la Abadía de Sant Joan de las Abadeses, incorpora obra reciente. En concreto, los dibujos de grandes dimensiones realizados en verano de 2020 y la libreta de trabajo de los meses de confinamiento duro, también en 2020, que condensan el virtuosismo y la intensidad de una, ahora ya podemos decirlo, trayectoria de anatomía artística.

Admetlla dibuja con fidelidad orgánica. Opera por cortes longitudinales que respetan la topografía, la estructura y la funcionalidad del organismo. Con una agilidad extrema, toma el carboncillo y traza direcciones, flujos y recorridos, y los colorea después con dos pigmentos básicos, el azul y el rojo. Está todo, en el universo fisiológico desplegado sobre el papel. Arterias que desplazan nutrientes, órganos que bombean, glándulas que sintetizan hormonas, otras que vomitan residuos y sistemas que impulsan la vida. Y después vienen los nombres, que a menudo mantienen el latín de origen: *scapula, clavícula, sternum, visceras, sentiment*.

En láminas de dimensiones generosas y también en la libreta de trabajo, Admetlla se esfuerza en dejar constancia del elemento de proceso o de lección en curso, de inacabado, de sesión que sigue, como el mismo título de la exposición ya indica. Una aproximación tan artística como científica a la arquitectura humana realizada por alguien que practica la hibridación entre dibujo, escultura y arquitectura. “Es una aproximación al fondo del cuerpo”, afirma Admetlla. “Una interpretación en el libro de Vesalio, de quien hago la copia para después intervenirla. Hago el octavo libro de Vesalio.”

En un mundo líquido como el nuestro que ha hecho canon de la pantalla y la luz, volver a la materialidad del dibujo y a la densidad de los cuerpos renueva la antigua emoción prehistórica. En los interiores humanos dibujados por Pep Admetlla existe un detalle que destaca en el conjunto de trazados longitudinales: es una oreja, una zona oscura que promete profundidad e incita a poner el ojo. Invita y a la vez inquieta. ¿Por qué resultan tan inquietantes los cuerpos inmóviles del anatomista? ¿Por su docilidad? ¿Por qué nos arrancan con las máquinas? ¿Qué nos perturba del viaje al fondo del cuerpo? Una perturbación parecida es la que vive el personaje de *La montaña mágica*, ese gran tratado

literario sobre el tiempo y la contingencia humana que escribió Thomas Mann. Alojado en el sanatorio suizo de Davos, el flemático Hans Castorp asiste por primera vez a la vida a una sesión de radiografía, una técnica nueva, como le aclara el doctor Behrens, que permite fotografiar el cuerpo por dentro. Tan inquieto como entusiasmado, explica el narrador, del personaje: “vio lo que no está hecho para ser visto por el hombre, y que nunca hubiera creído que pudiera ver: miró dentro de su propia tumba.” Quién sabe si es éste el abismo metafísico donde vierten los cuerpos del anatomista. Ahora sí: busque la oreja dibujada por Pep Admetlla y, en silencio, ponga el ojo.

Cristina Masanés
Escritora e historiadora del arte

Jordi Amagat y la inocencia del creador

Los verdaderos artistas suelen tener una personalidad especial, desacostumbrada, levemente extravagante. Y cada uno se diferencia remarcablemente de los demás. No quiero alimentar el tópico, porque esto el público lo repite a menudo; pero lo afirmo de la misma forma que repito que los falsos artistas, los cultivadores del kitsch, parecen cortados por el mismo patrón, repitiendo peroraciones incomprensibles que se esfuerzan por dar a la obra una falsa trascendencia. Digo esto porque Jordi Amagat no forma parte de esta última tribu: es un verdadero artista singular, con una personalidad poco habitual en el teatro del arte. Trabaja sus pinturas con la inocencia del creador, y con la furia que otorga esa inocencia: una actitud muy difícil de encontrar. Nunca hará ninguna teoría de su obra, nunca se le escapará ningún discurso presuntuoso, nunca llenará de palabras opulentas lo que hace, y hace con pasión. No va con su temperamento, porque está lejos de querer justificar su obra. Él hace; pinta y pinta obsesivamente, como si le fuera la vida. Y sabe, conscientemente o no, que no necesita “contar” sus cuadros porque son ellos los que susurran misteriosamente. La relación de él con sus obras es un espectáculo. Las coge con una naturalidad tierna y desarmante, porque está metido en ellas hasta el cuello, como si formaran parte de su propia carne.

No quiero decir con estas palabras que Jordi Amagat sea un cándido, ni que su obra pertenezca al género de los ingenuos. Quiero decir que es suficientemente sabio para saber que, en el arte, se debe tener la necesaria humildad para estudiar y aprender de los maestros; y que las argumentaciones son perfectamente prescindibles porque la razón explica poco, y él tiene energía artística suficiente para estarse de teorías cartesianas o esotéricas.

Sin embargo, un observador atento de su obra ve, aunque no lo pretenda, aspectos que no son del todo evidentes, como el juego de oposiciones entre formas, o el contraste entre lo grande y lo pequeño, que no tienen por qué ser operaciones virtuosas en sí mismas, pero que, junto con un maduro sentido del color y de la coherencia de las líneas y superficies, construyen un lenguaje que da una fuerte identidad a las obras. Y el lenguaje en sí ya es una virtud, pero lo es sobre todo porque es también el vehículo de un comunicado encriptado: no sabemos que quieren decir las caras a medias, las imágenes apenas perfiladas, la cohesión dentro de la complejidad de las curvas... No sabemos qué quieren decirnos, pero parecen a punto de decir algo, y de decirlo con vehemencia.

Quizá por eso, hay un extraño misterio tras cada pintura, como si quisiera desvelar y velar a la vez alguna figura de la región inaccesible de los sueños. Mirar un cuadro de Amagat es como adentrarse en un mundo donde las cosas son esotéricas y perturbadoras. Pero no sacamos nada de querer “descubrir” una revelación o “entender” la sombra problemática de una figura. Del mismo modo que no sacamos nada de querer entenderlo como artista. Como dijo George Steiner, “El misterio de la inocencia de los creadores es muy profundo, algo que el outsider -lo somos todos- no llega a comprender”. Y remacha: “La maravilla de los grandes creadores es algo que simplemente no entendemos”.

Quim Español
Arquitecto, escritor y poeta

FR

PEINTURE / SCULPTURE

11103

PEP ADMETLLA · JORDI AMAGAT

CASTELL DE BENEDORMIENS · CASTELL D'ARO

Maurici Jiménez Ruiz

Le maire

« H-103 » est le titre de la double exposition de Pep Admetlla et Jordi Amagat que l'on peut visiter au Castell de Benedormiens à Castell d'Aro du 1er juillet au 1er octobre 2023. Un titre qui s'inscrit dans une triade d'expositions débutant en 1995 avec H-101, continuant en 2010 avec H-102 et finissant, ou pas, comme ils nous le disent eux-mêmes, avec H-103.

Les artistes expliquent que le titre s'inspire de Room 101 du roman « 1984 » de George Orwell. Cette pièce, située dans le Ministère de l'Amour, est l'endroit où les suspects sont amenés à faire face à leurs peurs les plus profondes. La victime ne peut éviter la torture qu'en ayant recours aux liens humains qui leur restent et en admettant la suprématie du parti et de l'État.

Face à ce point de départ, nous sommes confrontés à des artistes qui ne sont pas disposés à se soumettre ou se diluer face à un gouvernement ou une idéologie qui ne respecte pas l'individualité de l'être humain. Leur œuvre est un bon exemple de cet acte créatif d'insubordination. Liberté de créer, de penser et d'être.

Après tout, comme l'a dit Orwell : « Ils ne peuvent pas pénétrer dans nos âmes. Si nous pouvons sentir que cela vaut la peine de rester humains, même si cela n'a pas de résultat positif, nous les aurons vaincus ».

Nous remercions Pep Admetlla et Jordi Amagat d'avoir choisi les salles du château de Benedormiens pour présenter H-103, un projet conjoint de deux artistes qui nous présentent des pièces issues de sources d'inspiration différentes mais, à la fois, complémentaires. C'est la fascination de Pep Admetlla pour l'anatomie qui donne son nom au groupe d'œuvres qu'il nous présente : « Notes d'anatomie » ; et le subconscient qui inspire le travail de Jordi Amagat encadré sous le titre « Visite d'œuvres ».

Vous êtes les bienvenus !

H-103

Pep Admetlla et Jordi Amagat
Juillet 2023

Ce titre fait partie d'une série de trois expositions proposées dans le temps, démarrée en 1995 avec la H-101 et poursuivie en 2010 avec la H-102, et vient clôturer (ou non !) au Castell de Benedormiens ce cycle qui n'a bénéficié d'aucune volonté de continuité ; cela dit et ce, métaphoriquement, la chambre des horreurs du ministère de l'Amour y voyait la manière dont veulent nous (nous font) manipuler ces gouvernements totalitaristes et sots du « nouvel ordre » M (voyez cette consonne comme la première lettre du mot dont nous pensons qu'il lui convient le mieux) ; quant à nous, nous refusons d'être des prisonniers dociles et traîtres, et continuons malgré tout dans l'acte insoumis de créer sans maître ni loi ni drapeau.

Devenant kabbalistes et après voir additionné 1+9+8+4, ce qui nous donne 22 – incroyable ! –, l'année dernière a marqué définitivement le début d'une nouvelle ère de guerres, famine, chaleurs tropicales, tempêtes de toute sorte, sanitaires, naturelles, économiques, démographiques, sociales, religieuses, politiques..., et autres adjectifs abjects qui, semble-t-il, nous accompagnent désormais dans ce voyage vers la fin des fins. Mais bon, ne soyons ni dramatiques ni tragiques, tout compte fait, il s'agit de 4 cavaliers mythiques, tagada, tagada...

Nous voulons souligner l'état de la nouvelle H-103 qui nous a été donnée pour cette décennie. Chacun de son point de vue, avec ses propres expériences et réflexions, et certaines partagées à travers notre activité artistique.

Sitôt dit, sitôt fait, vivre d'une pratique professionnelle considérée par beaucoup comme une activité non productive et inutile, et continuer avec une santé relative un « *ars longa vita brevis...* », nous permet de finir la phrase « *...occasio praeceps, experimentum periculosum, iudicium difficile* » et de rire subtilement tandis que nous résistons depuis la tour de guet de notre propre tête, maison d'un seul, maison de beaucoup, maison de personne.

Avec joie et sans plus, veuillez trouver ici une partie de ce que nous sommes et faisons.

Un monde, deux regards

Il n'y a qu'un monde, le nôtre, mais les regards sur le monde sont infinis, il y en a autant que d'être humains habitant – et ayant habité – la Terre. Ce n'est qu'à travers l'art, nous dit Marcel Proust, qu'on peut sortir de soi et savoir ce que voient les autres de cet univers, qui est le même et n'est pas le même que le nôtre, dont les paysages, si ce n'était par l'œuvre d'art, resteraient à jamais méconnus. Nous voilà donc face à deux artistes qui nous offrent deux regards sur le monde, la figure et son (inévitabile) énigme.

Pep Admetlla et Jordi Amagat sont des artistes figuratifs : on trouvera toujours une figure (reconnaissable) dans leur œuvre, qu'elle soit humaine, animale, végétale ou géométrique. Jordi construit la figure avec des lignes, des formes sinueuses et des masses de couleur ; Pep lui ôte la peau pour en montrer l'intérieur, tout en cherchant la morphologie et la géométrie occulte, la mécanique de la vie. Le tracé précis avec lequel Jordi dessine et découpe les figures rappellent le mythe de la fille de Boutadès – ce premier portrait dessiné en suivant l'ombre d'un corps – et évoque aussi les images de la caverne de Platon ; placées l'une à côté de l'autre, leurs œuvres nous questionnent (et nous regardent) tandis qu'elles cachent l'énigme de ce qu'elles montrent. La ligne de Pep est précise et mathématique, située à mi-chemin entre le plan d'architecture et la planche de l'anatomiste, ses figures nous obligent à regarder le corps humain depuis la forme et la fonction, le sens et la transcendance.

Il devrait être interdit de parler de deux artistes à la fois dans un même texte. Il n'existe pas deux personnes semblables et, encore moins, deux artistes (comme eux). Pourtant, lorsqu'on regarde cette exposition, que ce soit l'œuvre de l'un ou de l'autre, dont le style et les points de vue diffèrent, on y trouvera le mystère de l'énigme dans la figure : l'intérieur et l'extérieur, ce que l'on voit et ce que l'on imagine, l'attraction des corps

et leur mécanique pure, la pulsion sexuelle (l'irréfrénable moteur de vie) et le vide qui ne se comble jamais.

Sur une photographie où ils apparaissent tous les deux, l'un devant l'autre, on peut lire la célèbre citation d'Hippocrate dans toute sa teneur : « La vie est courte, l'art est long, l'occasion fugitive, l'expérience trompeuse, le jugement difficile. » Toutefois, les citations ne servent à rien, il faut les appliquer chaque jour. Si l'inspiration est brève, l'art ne sera pas long – disait Proust – et là, on est face à deux artistes de grande (et longue) portée.

Miquel del Pozo
Architecte et historien de l'art

Ouvrir et regarder à l'intérieur. Notes pour une leçon d'anatomie

Si on se laisse guider par la peinture, tout indique que les premiers anatomistes seraient des hommes du Paléolithique. Après avoir arraché le vaste tissu épidermique d'un grand mammifère – et l'avoir déshabillé pourrait-on dire –, pour obtenir ainsi cette couverture velue qui devait les protéger du froid, ils ont ouvert l'animal de haut en bas et ont regardé à l'intérieur. Quelqu'un, à bon escient, a compris qu'en situant une tache ronde de pigment rouge sur la cage thoracique d'un mammoth peint, il en symbolisait ainsi le principe de vie. Bien que les peintures qui nous sont parvenues ne montrent aucune représentation de l'anatomie humaine, rien ne nous empêche de supposer qu'elle ait été pratiquée.

Hormis l'exploration et la cardiologie effectuées sur l'animal, ce qui est toutefois significatif, c'est la volonté de représenter cette incursion dans les profondeurs organiques. Comme si la découverte de l'anatomie était liée à la volonté de récit. Comme si l'émotion contenue dans l'acte de « regarder à l'intérieur », au sens le plus physique, imposait un récit peint. Au-delà de leur don de l'observation, les communautés préhistoriques ont dès lors établi le lien naturel entre anatomie et création.

Un lien qui trouve son expression ultime dans les dessins qui emplissent les volumes écrits par Vésale au XVIe siècle. Voilà une histoire audacieuse que celle de ce médecin flamand qui a révoqué le canon établi par Galien au IIe siècle, qui s'est transmis en Occident pendant 1 400 ans. Il est à déplorer que Galien, la loi romaine interdisant la dissection de cadavres humains, ait dû travailler sur des porcs et des primates, puis procéder par analogie. Au Moyen Âge, dans le cadre de la formation des futurs médecins, les rares dissections de cadavres qui étaient pratiquées se faisaient en lisant Galien et, si les observations ne coïncidaient pas, le texte prévalait. Il fallait être un révolutionnaire pour invoquer

l'esprit d'observation et le placer au-dessus de ce que prônait la tradition. Il faudra attendre la modernité pour que, comme dans tous les domaines, l'anatomie devienne à son tour empirique. C'est ce qu'a fait Vésale : constater que ce que disait Galien ne cadrait pas avec le réseau dense de conduits et organes, de nerfs et muscles, d'os et tendons, de glandes et tissus, qui opèrent ensemble avec une extrême précision, en donnant des ordres et en les exécutant. Vésale, qui s'était mis à dessiner – il fallait bien que quelqu'un représente fidèlement ce que voyaient les yeux –, a par ailleurs contacté un disciple du Titien, Jan van Calcar, pour l'aider à reproduire sur le papier toute cette densité organique. La quantité de détails et la précision des planches qui illustrent le *De humani corporis fabrica* (1543) font, aujourd'hui encore, froid dans le dos.

Les anatomies de Pep Admetlla rejoignent cette ancienne fascination. En 2013, son esprit fiévreux l'a conduit vers la médecine et les textes de Vésale. Dès lors, il dessine et capture l'infini organique qui se cache en nous. Soulignons, à ce propos, les séances singulières réalisées avec le neurochirurgien et doyen de la Faculté de médecine de l'Université de Gérone, Joan San, et ce, dans des cadres aussi inquiétants que l'amphithéâtre anatomique de l'Académie royale de médecine de Catalogne à Barcelone. Là, devant la table de dissection où, des décennies auparavant, se tenaient les cours d'observation empirique, le neurochirurgien et l'artiste dessinent des intérieurs de corps dans un duel improvisé sur les tableaux. La passion de Pep Admetlla pour la dissection s'inscrit dans un travail de longue date qu'il a déjà montré à plusieurs reprises, mais cette fois-ci, au Castell de Benedormiens à Castell d'Aro, comme il l'a fait au palais de l'abbaye de Sant Joan de les Abadesses, il introduit une œuvre récente. Notamment les dessins de grandes dimensions réalisés au cours de l'été

2020 et le cahier de travail des mois de confinement, élaboré également en 2020, qui condensent la virtuosité et l'intensité, on peut d'ores et déjà le dire, d'un parcours d'anatomie artistique.

Admetlla dessine avec une fidélité organique. Il opère des coupes longitudinales qui respectent la topographie, la structure et la fonctionnalité de l'organisme. Avec une extrême agilité, il manie le fusain et trace des directions, des flux et des parcours, puis les colorie avec deux pigments primaires, le bleu et le rouge. Tout y est, dans cet univers physiologique déployé sur le papier. Des artères qui déplacent des nutriments, des organes qui pompent, des glandes qui synthétisent des hormones, d'autres qui vomissent des déchets et des systèmes qui insufflent la vie. Puis viennent les noms, souvent empruntés au latin : *scapula*, *clavicula*, *sternum*, *visceras*, *sentimenti*.

Sur des planches aux dimensions généreuses mais aussi sur le cahier de travail, Admetlla s'efforce de faire apparaître l'élément de procédé ou de leçon en cours, d'inachevé, de séance qui se poursuit, comme l'indique déjà le titre de l'exposition en soi. Une approche à la fois artistique et scientifique de l'architecture humaine, menée à bien par quelqu'un qui pratique l'hybridation entre dessin, sculpture et architecture. « Il s'agit d'une approche du fond du corps », affirme Admetlla. « Une interprétation du livre de Vésale, dont je fais la copie pour ensuite y intervenir. »

Dans un monde liquide comme le nôtre, devenu canon de l'écran et de la lumière, retourner à la matérialité du dessin et à la densité des corps renoue avec l'ancienne émotion préhistorique. Dans les intérieurs humains dessinés par Pep Admetlla, il y a un détail qui ressort dans l'ensemble des tracés longitudinaux : une oreille, une zone sombre qui promet de la

profondeur et incite à la regarder de près. Elle invite et inquiète en même temps. Pourquoi les corps immobiles de l'anatomiste sont-ils si inquiétants ? Est-ce de par leur docilité ? Est-ce parce qu'ils nous rapprochent des machines ? Qu'est-ce qui nous perturbe dans ce voyage au fond du corps ? C'est une perturbation semblable à celle que vit le personnage de *La Montagne magique*, ce grand traité littéraire sur le temps et la contingence humaine écrite par Thomas Mann. Confiné au sanatorium suisse de Davos, le flegmatique Hans Castorp assiste pour la première fois dans la vie à une séance de radiographie, une nouvelle technique, comme lui précise le docteur Behrens, qui permet de photographier l'intérieur du corps. À la fois inquiet et enthousiasmé, nous dit le narrateur du personnage : « il a vu ce qui n'est pas fait pour être vu par l'homme, et qu'il n'aurait jamais cru voir un jour : il a regardé dans sa propre tombe. » Qui sait si ce n'est pas là l'abîme métaphysique où conduisent les corps de l'anatomiste. À présent, oui : cherchez l'oreille dessinée par Pep Admetlla et, en silence, regardez-la de près.

Cristina Masanés
Écrivain et historien de l'art

Jordi Amagat et l'innocence du créateur

Les véritables artistes ont en général une personnalité particulière, hors du commun, légèrement extravagante. Et chacune se distingue remarquablement des autres. Je ne veux pas ici alimenter le cliché, car c'est une chose que le public répète souvent ; mais moi, je l'affirme tout comme je répète que les faux artistes, les cultivateurs du kitsch, semblent sortis du même moule, toujours à rabâcher des péroraisons incompréhensibles qui s'efforcent de donner à l'œuvre une fausse importance. Je dis cela parce que Jordi Amagat ne fait pas partie de cette dernière catégorie : lui, c'est un véritable artiste singulier, doué d'une personnalité peu habituelle dans le théâtre de l'art. Il travaille ses peintures avec l'innocence du créateur, et avec la fougue qu'insuffle cette innocence : une attitude très difficile à trouver. Jamais il n'échafaudera une théorie sur son œuvre, jamais un discours présomptueux ne s'échappera de ses lèvres, jamais il n'abreuvra de paroles farfelues ce qu'il fait et fait avec passion. C'est contraire à son tempérament, loin de lui l'idée de vouloir justifier son œuvre. Lui, il fait ; il peint et peint obsessionnellement, comme si sa vie en dépendait. Et il sait, consciemment ou non, qu'il n'a pas besoin de « raconter » ses tableaux car ce sont eux qui murmurent mystérieusement. Sa relation avec ses œuvres est un vrai spectacle. Il les appréhende avec un naturel tendre et désarmant, car il s'y voue corps et âme, comme si elles faisaient partie de sa propre chair.

Je ne veux pas dire par ces mots que Jordi Amagat est un ingénu, ni que son œuvre appartient au genre naïf. Je veux dire qu'il est suffisamment sage pour savoir que, dans l'art, il faut faire preuve de l'humilité nécessaire pour étudier et apprendre des maîtres ; et qu'on peut parfaitement se passer des argumentations parce que la raison explique bien peu, et lui a suffisamment d'énergie artistique pour se passer de théories cartésiennes ou ésotériques.

Néanmoins, un observateur attentif de son œuvre y voit, même si lui ne le prétend pas, des aspects qui ne sont pas du tout évidents, comme le jeu d'oppositions entre certaines formes ou le contraste entre ce qui est gros et petit, qui ne sont pas nécessairement des opérations vertueuses en soi mais qui, au côté d'un sens mature de la couleur et de la cohérence des lignes et des surfaces, construisent un langage qui donne une forte identité aux œuvres. Et le langage en soi est déjà une vertu, mais il l'est surtout parce qu'il est aussi le véhicule d'un message crypté : on ne sait pas très bien ce que veulent dire les figures à moitié faites, les images à peine ébauchées, la cohésion dans la complexité des courbes... On ne sait pas ce qu'elles veulent nous dire mais semblent sur le point de dire quelque chose, et le dire avec véhémence.

C'est peut-être pour cela qu'il y a un mystère étrange derrière chaque peinture, comme si chacune voulait dévoiler et voiler à la fois une figure de la région inaccessible des rêves. Regarder un tableau d'Amagat, c'est comme s'enfoncer dans un monde où les choses sont ésotériques et perturbatrices. Mais cela ne sert à rien de vouloir « découvrir » une révélation ou « comprendre » l'ombre problématique d'une figure. De même que cela ne sert à rien de vouloir le comprendre comme artiste. Comme a dit George Steiner, « Le mystère de l'innocence des créateurs est très profond, une chose que l'*outsider* – nous le sommes tous – n'arrive pas à comprendre. » Et il ajoute : « La merveille des grands créateurs est une chose que simplement nous ne comprenons pas. »

Quim Español
Architecte, écrivain et poète

EN

PAINTING / SCULPTURE

11103

PEP ADMETLLA · JORDI AMAGAT

CASTELL DE BENEDORMIENS · CASTELL D'ARO

Maurici Jiménez Ruiz
Mayor

“H-103” is the title of the double exhibition by Pep Admetlla and Jordi Amagat that can be visited at the Benedormiens Castle in Castell d’Aro, from 1 July to 1 October 2023. A title that forms part of a triad of exhibitions that began in 1995 with H-101, continued in 2010 with H-102 and ends, or not, as they themselves tell us, with H-103.

The artists tell us that the title is inspired by room 101, from the novel “1984”, by George Orwell. This room, located in the Ministry of Love, is where suspects are taken to face their deepest fears. The victim can only avoid torture by betraying all human ties that remain and by accepting the supremacy of the party and the state.

Faced with this point of departure, we encounter these artists who are not prepared to be subjugated or diluted by any government or ideology that does not respect the individuality of the human being. Their work is a good example of this creative act of insubordination. Freedom to create, to think and to be.

After all, as Orwell said, “They cannot enter our souls. If we can feel that it is worth remaining human, even if this does not have any positive result, we will have defeated them”.

We are very grateful to Pep Ametlla and Jordi Amagat for having chosen the rooms of the Benedormiens Castle to display H-103, a joint project of two artists who present us with pieces that arise from different yet complementary sources of inspiration. Pep Admetlla’s fascination with anatomy, which gives its name to the body of work he presents to us: “Apunts d’anatomia”; and the subconscious that inspires the work of Jordi Amagat framed under the title “Visita d’obres”.

You are all welcome!

H103

Pep Admetlla and Jordi Amagat
July 2023

This title is part of the triad of exhibitions we have staged over the years. Starting in 1995 with the H-101 and continuing in 2010 with the H-102, we are now closing (or not!) at the Benedormiens Castle a cycle that had no intention of continuity, but having said that, and metaphorically speaking, from the fear chamber of the Ministry of Love and seeing how these totalitarian and shameless “new order” M governments want to manipulate us (read this consonant as the heading of the word that you think is most appropriate); we refuse to be docile and traitorous prisoners and despite all else we continue with the insubordinate act of creating without being subject to any pattern, law or flag.

From a speculative stance and after adding 1+9+8+4 which gives us 22, what a surprise! Last year was definitely the beginning of a new era of wars, famine, tropical heat waves, storms of all kinds (health, natural, economic, demographic, social, religious, political...) and other abject adjectives which, it seems, will now accompany us on this journey of the end of the all ends. But anyway, let's not get dramatic or tragic, it's all a matter of four mythical horsemen, tra, tra, tra...

We want to showcase the state of the new H-103 that has been given to us for this decade. Each one from its own point of view with its own experiences and reflections and some shared through our artistic activity.

All said and done, living from a professional practice considered by many to be a non-productive and useless one and continuing with relative health, an “*ars longa vita brevis...*” allows us to finish the sentence “*...occasio praeceps, experimentum periculosum, iudicium difficile*” and quietly laugh as we resist from the watchtower of our own head, our home, the home of many, home of nobody.

With joy and nothing more, here you will find a part of what we are and what we do.

One world, two views

There is only one world, ours, but the views on the world are infinite, there are as many as human beings inhabit -and have inhabited- the Earth. Only through art, Marcel Proust tells us, can we get out of ourselves and know what others see in this universe, which is the same and not the same as ours, whose landscapes, if it were not for the work of art, would remain unknown forever. And here we are, facing two artists who offer us two views on the world, the figure and its (inevitable) enigma.

Pep Admetlla and Jordi Amagat are figurative artists: we will always find a (recognisable) figure in their work, be it human, animal, plant or geometric. Jordi builds the figure with lines, sinuous shapes, and masses of colour; Pep removes the skin to show the inside, all the while looking for the hidden morphology and geometry, the mechanics of life. The precise profile with which Jordi draws and cuts out the figures recalls the myth of the daughter of Butades -that first portrait drawn tracing the shadow of a body- and also evokes the images of Plato's cave; placed next to each other, his works interrogate us (and stare at us) while hiding the enigma of what they expose. Pep's lines are precise and mathematical, located halfway between the architectural plan and the anatomist's sheet, his figures force us to look at the human body from the point of view of form and function, meaning and transcendence.

Talking about two artists at the same time in the same text should be forbidden. No two people are the same, and even less so are two artists (like them). However, wherever we look within this exhibition, in the work of one or the other, with different styles and points of view, we will find the mystery of the enigma within the figure: the inside and the outside, what we see and what we imagine, the attraction of bodies and their pure mechanics, the sexual impulse (the irrepressible motor of life) and the void that is never filled.

In a photograph where they both appear, one in front of the other, we can read the well-known quote of Hippocrates in its full extent, “Life is short, art long, opportunity fleeting, experience treacherous, judgement difficult”. Quotes, however, are useless, you have to apply them every day. If the inspiration is short, the art will not be long -Proust also said- and here we are facing two artists, both of which have flown high and over a long distance.

Miquel del Pozo
Architect and Art Historian

Open and look inside. Notes for an anatomy lesson

If we let ourselves be guided by painting, everything points to the first anatomists dating back to the Palaeolithic period. After tearing off – undressing so as to say – the extensive epidermal tissue of a large mammal, this furry blanket that should protect them from the cold, they cut it open from top to bottom and looked inside. Someone, with a good eye, saw that, by placing a rounded spot of red pigment on the ribcage of a painted mammoth, they were indicating the beginning of this animal's life. Although the paintings that have reached us do not record any human anatomy, nothing prevents us from assuming that they practised it.

Apart from the exploration and cardiotomy performed on the animal, what is significant is the desire to represent this journey into the organic depths. As if the discovery of anatomy was linked to the desire to tell a story. As if the emotion arising from “looking inside” in the most physical sense imposed a painted story. Beyond their powers of observation, prehistoric communities already established the natural link between anatomy and creation.

A link that finds its maximum expression in the drawings that fill the seven volumes written by Vesalius in the 16th century. The story of this Flemish doctor who revoked the canon established by Galen in the 2nd century and which had been transmitted to the West for 1,400 years is one of bravery. Too bad that since Roman law forbade the dissection of human corpses, Galen found himself working with pigs and primates and proceeding through analogy. During the Middle Ages, in the training of future doctors, the few dissections of corpses were carried out while reading Galen and if the observations did not match, the text prevailed. It took a revolutionary person to invoke the observational spirit and put it ahead of what tradition said. Modernity had to arrive because, as in all areas, anatomy needed to become empirical. This is what Vesalius

did: confirm that what Galen said did not fit with the dense network of ducts and organs, nerves and muscles, bones and tendons, glands, and tissues, which work with extreme unity and precision by giving and executing orders. In addition to drawing - someone had to faithfully represent what the eyes saw -, Vesalius contacted a disciple of Titian, Jan van Calcar, to help him capture all that organic density on paper. The degree of detail and the preciousness of the plates that illustrate *De humani corporis fabrica* (1543) still amazes today.

Pep Admetlla's anatomies link to this ancient fascination. In 2013, his restless spirit led him to medicine and to the texts of Vesalius. Since then, he draws and captures the organic infinity that is hidden within us. His unique drawing sessions with the neurosurgeon and dean of the Faculty of Medicine of the University of Girona, Joan San, are well known, and in such disturbing settings as the Anatomical Amphitheatre of the Royal Academy of Medicine of Catalonia in Barcelona. There, and in front of the dissection table where empirical observation classes were held decades ago, the neurosurgeon and the artist draw the insides of bodies in an impromptu blackboard duel. The dissecting passion of Pep Admetlla is a long-term work that he has already shown on different occasions but that this time, in the Castle of Benedormiens in Castell d'Aro, as he already did in the Palace of the Abbey at Sant Joan de les Abadesses, incorporates some recent works. Specifically, the large-scale drawings created in the summer of 2020 and the workbook of the months of hard lockdown, also in 2020, which condense the virtuosity and intensity of a, now we can say it, trajectory of artistic anatomy.

Admetlla draws with organic fidelity. He operates through longitudinal cuts that respect the topography, structure,

and functionality of the organism. With extreme agility, he takes the charcoal and traces directions, flows, and routes, and then colours them with two basic pigments, blue and red. Everything is there, in the physiological universe unfolded on paper. Arteries that move nutrients, organs that pump, glands that synthesise hormones, others that throw up waste and systems that drive life. And then come the names, which often keep their Latin origin: *scapula, clavicle, sternum, viscera, sentiment*.

On sheets of generous dimensions and also in his workbook, Admetlla strives to record the element of process or lesson in progress, unfinished, of the session that follows, as the very title of the exhibition already indicates. An artistic as well as scientific approach to human architecture carried out by someone who practices the hybridisation between drawing, sculpture, and architecture. “It's an approach to the bottom of the body”, says Admetlla. “An interpretation of Vesalius' book, a copy of which I make to later intervene. I create Vesalius' eighth book.”

In a liquid world like ours that has earned from screen and light, returning to the materiality of drawing and the density of bodies renews the ancient prehistoric emotion. In the human interiors drawn by Pep Admetlla, there is one detail that stands out from among the series of longitudinal lines: it is an ear, a dark area that promises depth and encourages us to look into it. Inviting and while also unsettling. Why are the anatomist's immobile bodies so disturbing? Because of their meekness? Why do they rip us apart with machines? What disturbs us about the journey to the depths of the body? A similar disturbance is experienced by the character in *The Magic Mountain*, that great literary treatise on time and human contingency written by Thomas Mann. Staying at the Swiss sanatorium in Davos, the phlegmatic Hans Castorp

attends an x-ray session for the first time in his life, a new technique, as Dr Behrens explains to him, that allows the body to be photographed from the inside. As anxious as he is enthusiastic, explains the narrator, of the character: “he saw that which is not made to be seen by man, and which he never thought he could see: he looked into his own grave.” Who knows if this is the metaphysical abyss into which the bodies of the anatomist fall. Now: look for the ear drawn by Pep Admetlla and, in silence, place your focus on it.

Cristina Masanés
Writer and Art Historian

Jordi Amagat and the innocence of the creator

True artists usually have a special, unusual, and slightly extravagant personality. And each artist is remarkably different from the next one. I don't want to fuel the cliché, because the public often repeats this; but I assert it in the same way that I always state that false artists, the cultivators of kitsch, all seem to be cut from the same cloth, repeating incomprehensible perorations that strive to provide the work with a false transcendence. I say this because Jordi Amagat is not part of the latter tribe: he is a truly unique artist, with an unusual personality in the theatre of art. He works on his paintings with the innocence of the creator, and with the fury that this innocence confers, an attitude that is not easy to come across. He will never theorise about his work, no presumptuous speech will ever escape his lips, he will never fill what he does with busy words, and he puts great passion into what he does. He will never allow his temperament to take over, because he is far from wanting to justify his work. He creates, he paints in a nearly obsessive manner, as if his life depended on it. And he is aware, consciously, or not, that he doesn't need to "explain" his paintings because they are the ones that whisper mysteriously. His relationship with his works is quite a spectacle. He takes them with a tender and disarming naturalness because he is embedded in them to the bone, as if they were part of his own flesh.

I do not mean with these words that Jordi Amagat is ingenuous, nor that his work belongs to the genre of the naïve. I mean that he is wise enough to know that, in art, you must be sufficiently humble to study and learn from the masters; and that arguments are perfectly dispensable because reason explains very little, and he has the necessary artistic energy to stay away from Cartesian or esoteric theories.

However, an attentive observer of his work sees, even if he does not intend to, aspects that are not entirely obvious, such as the play of oppositions between forms, or the contrast between the big and the small, which do not necessarily need to be virtuous operations in themselves, but which, together with a mature sense of colour and the coherence of lines and surfaces, build a language that provides the works with a strong identity. Language itself is already a virtue, but it is above all because of being the vehicle of an encrypted communication: we do not quite know the meaning behind the half-drawn faces, the barely outlined images, the cohesion within the complexity of the curves... We don't know what they want to tell us, but they seem like they want to say something, and vehemently in that.

Perhaps this is the reason for the strange mystery that lies behind each painting, seeming as though it wants to unveil and veil at the same time a certain figure from the inaccessible region of dreams. Gazing at a painting by Amagat is like entering a world of esoteric and disturbing elements. But we don't achieve anything from wanting to "discover" a revelation or from "understanding" the problematic shadow of a figure. Just like we get nothing out of wanting to understand him as an artist. As George Steiner said, "The mystery of the innocence of the creators is very deep, something that the outsider -which we all are- does not get to understand". And emphasises: "The wonder of great creators is something we simply don't understand".

Quim Español
Architect, writer and poet

Tots els drets reservats © 2023

ART CASTELL D'ARO
PLATJA D'ARO
S'AGARÓ

CASTELL DE **BENEDORMIENS**
MASIA **BAS**
PARC DELS **ESTANYS**

Ajuntament de
**Castell d'Aro,
Platja d'Aro
i S'Agaró**

DIPUTACIÓ
DE GIRONA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura